Nr. 20

16 mei 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

Een vaas voor de koningin

DOOR CARLO MUNTINCK

II

De volgende morgen dofte Miguel Solar zich op. Hij trok zijn oude blauwfluwelen trouwpak aan, dat hem in de loop der jaren veel te nauw was geworden, evenals de witte broek van gemzeleer. Onderweg deed hij niets dan zingen.

Zo kwam hij bij het paleis te Valladolid. Bevend van zenuwachtigheid liet hij zich door hellebaardiers naar een grote zaal geleiden. Aan de wanden hingen prachtige tapijten en de marmeren vloer was zó glad, dat hij nauwelijks een stap durfde verzetten. Een dienaar kwam binnen en stampte met een staf op de grond ten teken dat de koningin naderde. Even later gingen de grote vleugeldeuren open en vergezeld van drie hofdames trad de vorstin binnen. Het leek wel of zij over de spiegelende vloer zweefde. Miguel Solar wist niets anders te doen dan te knielen.

„Sta op, Solar," zei de koningin. „Sta op, vriend, en laat ik u hartelijk bedanken voor het schone geschenk, dat ge mij gebracht hebt. In heel Frankrijk en Spanje heb ik nooit een schoner vaas gezien."

Miguel Solar stond van ontroering en verlegenheid te beven. „Te veel eer, Majesteit," stotterde hij, „te veel eer," en met de hand op de borst maakte hij een zó diepe buiging, dat de middelste naad achter op zijn fluwelen jasje knapte.

„U bent een groot kunstenaar, Miguel Solar," hernam de koningin. „Ik heb u hier ontboden, omdat ik een verrassing voor u heb, die ik u persoonlijk wens mede te delen. Het ligt in mijn bedoeling de koning van Frankrijk een geschenk te zenden, een geschenk Zijne Majesteit waardig. Maak voor mij een groot servies op dezelfde wijze en van dezelfde kleuren als de vaas, die u vervaardigd hebt. Het moet over een maand gereed zijn. Kunt u daarvoor zorgen?"

„Zeker, Majesteit," stamelde Miguel, „uw dienaar." In stilte dacht hij echter: Hoe speel ik dat klaar?

Onderweg naar huis echter werd hij wat geruster. Als Zapatillo hoorde, dat er een servies voor de koningin gemaakt moest worden, zou hij het geheim wel vertellen.

Miguel Solar had echter misgerekend. Zapatillo hield het geheim voor zich. Ten laatste werd Miguel zo kwaad, dat hij als een razende dwaas op Zapatillo toevloog. De jongen schrok daar erg van... De volgende morgen was Zapatillo verdwenen. Midden in de nacht was hij weggegaan in de hoop ergens — hij wist zelf nog niet waar — een nieuwe baas te vinden. Toen Miguel die ochtend de werkplaats betrad, was er geen knechtje meer. Hij ging tekeer, alsof hij het huis wilde afbreken. Zijn vrouw maakte hem bittere verwijten. „Je eigen schuld," zei ze. „Je hebt de jongen slecht behandeld."

Het schuim stond Miguel op de lippen. „Maar wat moet ik nu?" schreeuwde hij. „Ik moet de jongen terughebben. Anders..."

„Anders niets," zei Clara dapper, „er zal niets anders voor je op zitten dan naar de koningin te gaan en te bekennen, dat je niet in staat bent haar opdracht uit te voeren."

Plotseling begon de grote dikke pottenbakker tranen met tuiten te huilen. „En onze toekomst dan?" griende hij. „Onze mooie toekomst! Onze rijkdom?" Zijn vrouw haalde de schouders op en verliet de kamer.

De volgende dagen liep Miguel overal in de omtrek rond om Zapatillo te zoeken. Overal waar hij verscheen, lachten de mensen hem uit en hielden ze hem onbarmhartig voor de gek.

Er was een maand verstreken. Miguel werkte in het geheel niet meer. Hij kón niet. De ganse dag zat hij in de werkplaats wezenloos voor zich uit te staren. Op zekere dag hoorde hij hoefgetrappel en van een bang voorgevoel vervuld, stond hij op. Daar ging de deur al open en de twee gezanten van koningin Isabella traden binnen.

„Hare Majesteit laat vragen of u gereed bent."

Jammerend vouwde Miguel de handen. „Heren," smeekte hij, „zeg tegen de koningin, dat ik bijna gereed ben. Bijna! Geef mij nog een week de tijd."

De edelman echter had in de werkplaats rondgezien. De klei in de kist lag uitgedroogd en gebarsten en de draaischijf was met een laag roestkleurig stof bedekt.

„Ik zal Hare Majesteit zeggen," zei de edelman, „dat je een bedrieger bent. Begrepen?"

„Genade, heren, genade..." Op de knieën kroop Miguel achter de edelman aan, maar deze verliet de werkplaats en steeg te paard zonder zelfs nog naar Miguel Solar om te kijken.

Miguel Solar was ten einde raad.

Hij begreep wat hem te wachten stond. De straffen in de zestiende eeuw waren lang niet mals. Hij jammerde en weeklaagde heel de dag en 's nachts kon hij niet meer slapen. „Als ik maar wist, waar de jongen zat... Ik zou het geheim uit hem persen..."

„Je zou niets," zei zijn vrouw. „De jongen is niet gek! Ik zal je een goede raad geven..."

Hoopvol zag Miguel haar aan. „Zég het...!"

„Miguel," zei ze, „de eerlijke weg is altijd de beste. Ga naar de koningin toe. Zeg haar de volle waarheid. Dat is de enige weg. Als zij zo lief en goed is, als men zegt, zal zij je genadig zijn. En mocht je gestraft worden, dan zal je straf

altijd minder zwaar zijn, dan wanneer ze je komen halen."

„Ik dúrf niet," snikte Miguel. „Misschien. . . als jij met me meegaat. . ."

En zo knielden de volgende dag Miguel en Clara voor de koningin. Ditmaal werden zij in een kleine zaal ontvangen, met een lange tafel in het midden en groenfluwelen stoelen rondom. De koningin was weer van haar drie hofdames vergezeld. Miguel kon geen woord uitbrengen, daarom voerde Clara het woord. De koningin luisterde aandachtig. Toen de vrouw van de pottenbakker alles verteld had, stonden haar blauwe ogen zwart van boosheid. Driftig sloeg zij met haar ivoren waaier op het tafelblad. „Maar zo iets is ongehoord! Weet u wel, Solar, dat u een strenge straf verdiend hebt?"

„Ik weet het, Majesteit. Ik heb Uwe Majesteit teleurgesteld. Ik zal nooit. . ."

De koningin onderbrak hem ongeduldig.

„Neen, Solar, je hebt geen straf verdiend, omdat je mij teleurgesteld hebt, maar omdat je getracht hebt die arme jongen te bestelen. Want het is diefstal wat je hebt willen doen!"

Miguel Solar knielde voor de tafel, zodat alleen zijn ronde rode hoofd erbovenuit kwam, hetgeen een erg mal gezicht was. De koningin had moeite haar lachen te houden.

„Ik zeg je, Solar, je zorgt, dat de jongen binnen drie dagen hier voor mij staat en anders. . ."

Wát anders, zei ze niet, maar Miguel voelde wel, dat de koningin, hoe jong ook, niet met zich liet spotten.

Thuisgekomen bewoog Solar hemel en aarde om erachter te komen waar de jongen zat. Huilend als een waanzinnige rende hij het dorp op en neer, klampte alle mensen aan, maar niemand had medelijden met hem. Iedereen zei, dat hij zijn verdiende loon had.

Drie dagen later kwamen gerechtsdienaren hem halen. Ze deden hem boeien aan en zetten hem op zijn eigen ezel. De zon was heet en het werd voor Miguel een ware lijdensweg. 's Avonds kwam hij te Valladolid aan, waar hij in een kerker onder de toren van het stadhuis werd opgesloten. De volgende morgen kwamen de gerechtsdienaren hem halen. Hij had gedacht, dat ze hem voor de rechter zouden voeren, maar tot zijn verbazing bracht men hem weer bij de koningin. Zij ontving hem in de grote spiegelzaal en was omringd van een groot aantal hoogwaardigheidsbekleders. Hij viel voor haar op de knieën met het voorhoofd voorover op de grond. Ditmaal echter liet zij hem liggen.

„Solar," zei de koningin, „ik heb gerechtsdienaren uitgezonden om de jongen, Zapatillo, te zoeken. Ze hebben hem gevonden. Kijk. . ."

Miguel richtte zich op en enige meters verderop stond Zapatillo. Miguel vouwde smekend de handen: „Zapatillo," bad hij, „toe, vertel mij je geheim. Zie je niet hoe je mij in het ongeluk gestort hebt? Vertel mij het geheim en samen zullen wij het servies voor de koning van Frankrijk maken."

„Niets daarvan, Miguel Solar," zei de koningin boos. „Je kunt vertrekken en wees blij, dat je er zo genadig af komt. Zapatillo blijft hier. Ik zal hem hofpottenbakker maken!"

Gerechtsdienaren traden op een wenk van de koningin naar voren en grepen Miguel bij de schouders om hem de zaal uit te voeren. Zij duwden en stieten hem de gangen door en wierpen hem eindelijk door een achterdeur naar buiten.

De koningin had zich intussen tot Zapatillo gericht.

„Wel, beste jongen, dat is dus afgesproken, nietwaar? Je komt hier in dienst en je zult de mooiste schalen voor mij en de koning maken."

Zapatillo echter zweeg, niet wetend wat hij zou zeggen. Hij sloeg de ogen neer.

„Wat is er toch," zei een der kamerheren, „spreek dan, jongen."

„Ik kán niet," zei Zapatillo, „ik kán bij Uwe Majesteit niet in dienst komen."

Iedereen in het rond zette grote ogen op. Dit was een antwoord, dat men nooit eerder gehoord had. Zo'n armelijke, kleine jongen zou weigeren bij de koningin in dienst te treden? Het was een belediging!

„Waarom kun je dat niet?" vroeg de koningin een en al verbazing.

„Mijn vader is Morisco," zei Zapatillo. „Hij is van Moorse afkomst. Zijn moeder was een Moorse."

„Wel, en wat zou dat?"

„U bent toch de vrouw van de koning?"

Koningin Isabella beet zich op de onderlip om haar lach te verbergen. „Wel. . . en. . .?"

„De koning heeft mijn vader verbannen, al is hij onschuldig. Ze geloofden hem niet, omdat hij Morisco is. Daarom kan ik niet voor Uwe Majesteit werken. . . Ik kan niet in dienst komen van de koning die mijn vader onschuldig verbannen heeft. . ."

De koningin lachte niet meer. Zij was ook niet ontstemd om het vrijmoedige antwoord. „Beste jongen," zei ze, „ik heb zelf de macht niet je vader in vrijheid te stellen. Maar ik zal je voorspraak zijn bij de koning. En als de koning je vader in vrijheid stelt, wil je dan mijn pottenbakker worden?"

Gerechtsdienaren schoten toe om de jongen tegen te houden, want een ogenblik zag het ernaar uit, dat hij de koningin om de hals wilde vliegen. En dat is een vreugde-uiting, die men niet zó maar kan toelaten!

„Ja, ja," riep Zapatillo uit, „ik wil uw dienaar zijn voor heel mijn leven!"

Een week later betrok Zapatillo met zijn vader een klein huis op een berghelling, niet ver van Valladolid vandaan, waar hij volop ruimte had een eigen pottenbakkerij op te richten. Hij kreeg alles wat hij nodig had en kon meteen aan het werk gaan. Zijn geheim bewaarde hij. Hij alleen kende het wonderlijke zilverzand, waarmee hij zulke prachtige effecten wist te bereiken. Hij was van plan om dit geheim later aan zijn kinderen door te geven. Hij kreeg drie zoons. Echter, toen hij ongeveer vijftig jaar was, werd hij door bandieten aangevallen en gedood, zodat hij het geheim mee in het graf heeft genomen. Maar zijn naam was onsterfelijk, want zijn vazen en potten werden wereldberoemd en worden nog bewaard in museums over heel de wereld.

„Zapatillo," bad hij, „toe, vertel mij je geheim."

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

ER WAS MAAR ÉÉN STEL SPOREN DAT VAN DE BANK NAAR BUITEN DE STAD LIEP. WE KUNNEN HET BEST NAAR DE STAD TERUGGAAN EN DAAR DE SPOREN VAN DE ANDERE DADERS ZOEKEN.

WIE WEET ZITTEN DE KERELS RUSTIG NAAR DE WEDSTRIJD TE KIJKEN. ZE ZULLEN EROP REKENEN DAT WE HEN DAAR NIET ZOEKEN.

IN DE STAD STAPTEN ZIJ BIJ DE BANK AF. ZE ZAGEN WEER ALLEEN DE SPOREN VAN ÉÉN PAARD, DUS VAN DE VLUCHTELING DIE ZIJ REEDS ACHTERHAALD HADDEN.

DAT IS OUD NIEUWS. ONZE ARRESTANT HEEFT MEDE-PLICHTIGEN. MAAR DEZEN ZIJN NIET TE PAARD GEKOMEN.

PIP WERD DOOR TWEE MANNEN NAAR DE GEVANGENIS GEBRACHT. DE SHERIFF, KANSAS KID EN DE ANDEREN REDEN ZO SNEL MOGELIJK VOORUIT OM IN DE STAD HUN NASPORINGEN VOORT TE ZETTEN.

STRAKS VERSPREIDEN WE ONS IN GROEPJES ONDER HET PUBLIEK. ALLE VERDACHTE BEZOEKERS EN ALLE VREEM-DELINGEN HOUDEN WE SCHERP IN HET OOG.

DE SHERIFF BESPRAK NOG EENS UITVOERIG HUN PLAN. VERVOL-GENS REDEN ZIJ NAAR HET FEEST-TERREIN TERUG, WAAR ZIJ ZICH ONDER DE MENSEN VERSPREIDDEN.

BENT U AL TERUG, SHERIFF? JAMMER DAT U WEG MOEST, U HEBT EEN PAAR MOOIE STAALTJES GEMIST. CURLY VAN DE DUBBEL-D STAAT NOG BOVENAAN.

CALHOUN EN TUG HADDEN OP DAT OGEN-BLIK ALLEEN OOG VOOR DE SHERIFF EN KANSAS KID. HET FEIT DAT DE ACHTERVOLGERS ZO SPOEDIG TERUGGEKEERD WAREN, BESCHOUWDEN ZIJ ALS EEN TEKEN DAT ALLES VOOR HEN NAAR WENS GING. DE SHERIFF HAD HUN GEVLUCHTE MEDEPLICHTIGE NIET KUNNEN ACHTERHALEN...

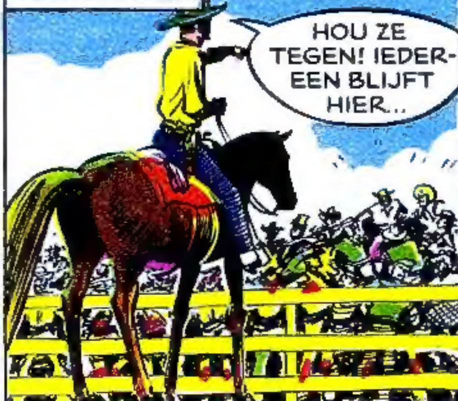
ZOUDEN ZE DE JACHT HEBBEN OPGEGEVEN? PIP IS NATUURLIJK AL LANG OVER DE GRENS...

DAT HEB IK JE TOCH WEL GEZEGD! PIP HAD VEEL TE GROTE VOORSPRONG. MAAR PRAAT NIET ZO HARD, KEREL, JE BENT HIER NIET ALLEEN OP DE WERELD!

MAAR EEN OGENBLIK LATER...
DE WEDSTRIJDEN GAAN DOOR. IK VERZOEK IEDEREEN OP ZIJN PLAATS TE BLIJVEN.
DAT BEVALT ME NIKS. DE SHERIFF HEEFT WAT IN DE ZIN. WE ZULLEN PROBEREN STILLETJES WEG TE KOMEN...

MAAR DE TRIBUNES WAREN TOT DE LAATSTE PLAATS BEZET, CALHOUN EN TUG KONDEN ZICH NIET VLUG GENOEG DOOR DE OPEENGEPAKTE KIJKERS NAAR DE UITGANG WERKEN.
OPZIJ, MAN! JE STAAT ME IN DE WEG...
KUN JE NIET EEN BEETJE BELEEFDER ZIJN?

DE TEGENSTAND MAAKTE CALHOUN NOG ZENUWACHTIGER. HIJ BALDE ZIJN VUISTEN EN WILDE ZICH MET GEWELD EEN DOORTOCHT BANEN...

HET OPSTOOTJE BLEEF NATUURLIJK NIET ONOPGEMERKT. EEN VAN DE HELPERS VAN DE SHERIFF VOND HET VERDACHT DAT TWEE BEZOEKERS PLOTSELING ZO'N HAAST HADDEN OM HET TERREIN TE VERLATEN.
HOU ZE TEGEN! IEDEREEN BLIJFT HIER...

CALHOUN EN TUG BEGREPEN DAT ZIJ NU HET FEESTTERREIN MOESTEN ZIEN TE VERLATEN. ZIJ HADDEN ZICHZELF DOOR HUN VERDACHT OPTREDEN VERRADEN; ZIJ LOSTEN ENKELE SCHOTEN IN DE LUCHT EN MAAKTEN VAN DE VERWARRING GEBRUIK OM VAN DE TRIBUNE TE SPRINGEN...

Brabo
De wagenmenner

BRABO, EEN JONGE BRIT, WAS IN ZIJN PRILLE JEUGD MET ZIJN OUDERS NAAR EEN DORPJE IN ITALIË GETROKKEN.
TOEN ZIJN OUDERS AAN EEN BESMETTELIJKE ZIEKTE BEZWEKEN WAREN, BESLOOT HIJ IN DE DICHTSTBIJZIJNDE STAD, POLEMA, DE VERVULLING VAN ZIJN LIEFSTE WENSEN TE ZOEKEN:
HIJ WILDE WAGENMENNER WORDEN.

MET DONDEREND GERAAS ROLDE DE ONBEMANDE WAGEN DOOR DE STRATEN.
PAS OP! DE PAARDEN ZIJN BUITEN ZICHZELF VAN ANGST!
KIJK UIT! OPZIJ, OPZIJ!...

BRABO'S OGEN SCHITTERDEN. HIJ HAD ZIJN PLAN REEDS GEVORMD EN BEKLOM HET VOETSTUK VAN HET STANDBEELD.
DE PAARDEN KOMEN DEZE KANT UIT! IK MOET ZE TOT STAAN ZIEN TE BRENGEN EER ZE TUSSEN DE MENIGTE KOMEN...

DE MENSEN IN DE BUURT BESPOTTEN BRABO.
KIJK, KIJK! ONZE HELD ZOEKT TOCH OOK MAAR EEN SCHUILPLAATS! WAAR BLIJFT HIJ MET ZIJN GROTE WOORDEN?

OP HET GOEDE OGENBLIK NAM BRABO EEN GEWELDIGE DUIKSPRONG.
KIJK NOU EENS! WAT WIL HIJ? DAT WORDT ZIJN DOOD!

HET VOLGENDE MOMENT KLAMPTE BRABO ZICH VAST AAN HET PAARDETUIG.
DE KNAAP PROBEERT ZE TOT STAAN TE BRENGEN. DAT KOST HEM ZIJN LEVEN!

DE PAARDEN STOVEN BRIESEND VOORT - BRABO ZWAAIDE ZIJN BENEN OVER EEN DER PAARDEN.
ZE ZIJN OP HOL GESLAGEN, KIJK TOCH EENS!
ZIJN MOED EN HELDHAFTIGHEID ZULLEN HEM NIET BATEN!

SCHUIMBEKKEND JOEG HET OP HOL GESLAGEN KOPPEL VOORT, HET ONHEIL TEGEMOET.
HET IS TE LAAT! HIJ HOUDT ZE NIET MEER!
STRAKS SLAAT HIJ TE PLETTER!

Een fantastisch avontuur

DOOR M. J. BOER

Het water van het klaverbladvormige zwembad leek te branden onder het schijnsel van de rode lampen, die meneer Wells in de schijnwerpers had laten draaien. De grote tuin, het zwembad en de bungalow waren de hobby van de oude vuurbedwinger, die verder niets om mooie en dure dingen gaf. Van zijn tuin met het zwembad hield hij nog meer dan van het huis. Iedere dag kon men een tuinman bezig zien met het verzorgen der bloemen en het planten van nieuwe bomen en struiken.

Het zwembad was omgeven door een terras van gekleurde tegels. De schijnwerpers, die 's avonds het water moesten verlichten, waren voor het grootste deel in de struiken verborgen. Op het terras stonden tafeltjes en ligstoelen.

Mike vond de bungalow, die maar vijf minuten van de zee lag, het mooiste huis van heel Californië. En Californië vond hij het mooiste plekje der aarde. Hij hoopte maar, dat er de eerste weken nergens een oliebrand zou uitbreken. Meneer Wells en hij waren nu precies tien dagen thuis. Het waren verrukkelijke dagen geweest. 's Morgens werken; meneer Wells had nieuwe ideeën uitgewerkt en Mike had allerlei administratieve klusjes gedaan. 's Middags waren ze op stap gegaan. Ze hadden de omgeving verkend, gezwommen, gewaterskied in zee en een bezoek gebracht aan vrienden van meneer Wells.

's Avonds hadden ze bezoek ontvangen of samen rustig in de tuin zitten bomen. Mike vond, dat hij een prinsenleven had. Er moest niet zo vlug een eind aan komen.

,,Meneer Wells," zei Mike, ,,ik neem even een duik in uw rode water. Eens kijken of het net zo heerlijk zwemt als het blauwe van gisteren. Duikt u met me mee?"

,,Nee, vriend, ik ben een beetje lui vanavond. Ik zal wel kijken hoe jij het doet. Probeer nog eens die salto van de plank."

,,Oké," lachte Mike. ,,Maar u moet me niet uitlachen, als het weer mislukt." Meteen beklom hij het laddertje van de duikplank. Zo, en nu eens kijken wat hij ervan terecht zou brengen. Hij nam een aanloop, zette zich stevig af en draaide als een bal door de lucht. Gelukkig, dacht hij toen zijn voeten het water raakten, ik heb het gehaald, hoewel de sprong nog lang niet mooi was. Enfin, al doende leert men.

Als een vis zwom Mike door het bassin. Wat ideaal, een heel zwembad voor hem alleen. Hij kroop op de kant, dook weer in het water en maakte allerlei gekke kunstjes. En toen vond hij het tijd om eruit te gaan. ,,Even aankleden, meneer Wells," riep hij, toen hij druipend op de gekleurde tegels stond. Op weg naar zijn kamer droogde hij zich af. Vlug trok hij een paar sandalen, een korte broek en een fel gekleurd hemd aan. Ziezo, hij was klaar.

,,Och, Mike, haal eens de porties ijs uit de ijskast," riep Wells. ,,Voor mij ijs met slagroom. Mary heeft alles klaargezet voordat zij met John wegging. Je zult het wel voor in de kast zien staan."

Mike liep naar de keuken. Mary, die de huishouding verzorgde, had inderdaad de porties ijs met vruchten en slagroom zo voor het grijpen gezet. Een klein presenteerblaadje stond op de keukentafel. Voorzichtig zette Mike de schaaltjes op het blad en liep weer de tuin in.

,,Zo," zei hij, toen hij de oude vuurbedwinger had bereikt, ,,uw ijs, meneer! Dat het u goed mag smaken." Toen plofte hij met zijn schaaltje ijs in de stoel naast Wells en begon met smaak de vruchtjes op te lepelen.

Wells zong met zijn zware stem onder het eten door een liedje. Het ging over een boot met kokosnoten en het was erg grappig. Mike moest er zachtjes om lachen. Zo kon het gebeuren, dat zij het lichte geluid achter hun rug niet hoorden.

Opeens klonk er een stem. ,,Goedenavond, waarde vrienden." Het was een vreemde stem. Hij klonk als metaal.

Mike schoot zo snel omhoog, dat zijn schaaltje met ijs op de grond kletterde. Wells reageerde rustiger. Hij zette eerst zijn ijs op het tafeltje en draaide zich toen kalm om. Eén ogenblik dacht hij, dat hij droomde. Maar toen hij de schreeuw van Mike hoorde, wist hij, dat wat hij zag, werkelijkheid was.

Er stonden drie wezens op het tuinpad. Wezens in grijsblauwe, glimmende pakken, die alleen hun gezichten vrijlieten.

„B. . . b. . . ben. . . zijn jullie v. . . v. . . van een a. . . a. . . andere pl. . . pl. . . planeet?" hakkelde Mike.

Een van de wezens begon te lachen. Dat klonk gelukkig net als het lachen van normale mensen. „Nee," zei hij toen, „wij komen uit Pandira."

„Uit Pandira?" herhaalde de oude vuurbedwinger verbaasd. „Dat is een eind hier vandaan. Zeker een paar duizend kilometer. Dan zijn jullie lelijk verdwaald, heren."

„Wij zijn niet verdwaald," zei de man, die zoëven ook het woord had, met een glimlach. „Wij hebben die hele reis gemaakt om u te spreken, meneer Wells."

Nu begon Mike te denken, dat zij het slachtoffer waren van een grap. Die mannen waren natuurlijk gewone Amerikanen, die een mopje wilden uithalen. Maar hij zou zich niet laten vangen! „Jullie hebben voor dit bezoek wel prachtige pakken aangetrokken," zei hij spottend. „Of is dat misschien jullie nationale kostuum?"

„Wel nee, jonge vriend," zei de woordvoerder en het klonk een beetje verontwaardigd. „Het zijn ploskikronpakken."

„Aha," lachte Mike, „jullie zijn dus geen Pandirezen, maar ploskikronmannen."

De man schudde ernstig het hoofd. „Nee, ik ben geen ploskikronman. Ik heb slechts voor de zeetocht hierheen een ploskikronpak aangetrokken. Het is de eerste keer, dat ik er een draag. Maar mag ik mij misschien eerst even voorstellen aan mijnheer Wells en aan u, mijnheer Andersen?"

Mike keek de man met open mond aan. Nee, die maakte geen grapjes. Hij was geen Amerikaan: hij was een echte Pandirees. Maar hoe ter wereld kwamen die man en zijn metgezellen in de tuin van Wells verzeild en hoe kenden zij hen?

„Ik ben professor Gwendira, atoomdeskundige," zei de man met een kleine buiging.

Meneer Wells schudde het hoofd, alsof hij een vreemde droom van zich wilde afschudden. „Professor Gwendira," mompelde hij. „Maar, professor, hoe kent u ons en waarom bent u hierheen gekomen?"

„Och, meneer Wells," zei professor Gwendira met een zuchtje, „vindt u het werkelijk zo bijzonder, dat ik u ken? U bent immers over de hele wereld bekend? Ik denk, dat er geen land ter wereld is, waar men nog nooit iets over de fantastische blussingen van de oude vuurbedwinger heeft gehoord."

Meneer Wells lachte even gevleid. „Kom, kom, professor," zei hij toen bescheiden, „zo'n beroemdheid ben ik nu ook weer niet. Maar nu weet ik nog steeds niet, waarom u hier opeens op zo'n vreemde wijze voor mijn neus staat."

Professor Gwendira pakte zijn neuspuntje tussen duim en wijsvinger en bewoog het snel van links naar rechts. Mike vond het maar een gek gebaar. Misschien was het iets typisch Pandirees: 's lands wijs, 's lands eer.

„Ahum," zei de professor toen, „ahum." Hij scheen naar zijn woorden te zoeken. „U weet," zei hij toen snel, „dat mijn land een zogenaamd achtergebleven of onderontwikkeld gebied is. Er zijn verschillende manieren om erbovenop te komen. De meest gebruikelijke is invoering van moderne landbouwmethodes en stichting van industrieën. Wij willen het anders doen." Even keek de professor schichtig om zich heen. „Het is streng vertrouwelijk," fluisterde hij toen. „Alles wat ik nu ga zeggen blijft onder ons. Ik weet dat u beiden eerlijke mensen bent en daarom durf ik vrijuit te spreken."

Mike keek vanuit zijn ooghoeken naar meneer Wells. Zou hij het ook zo'n groots moment vinden?

„Een groot aantal van onze jongeren, onder wie ook ik, heeft in Amerika gestudeerd," vervolgde de professor. „Misschien klinkt het verschrikkelijk verwaand, maar de waarheid is, dat velen van hen over bijzonder goede hersenen bleken te beschikken. En toen is het plan bij ons opgekomen om niet te proberen onze achterstand op de andere landen in te halen, maar om een voorsprong te krijgen. Wij zijn ons gaan bezighouden met de kernenergie en we hebben," even lachte professor Gwendira tevreden, „al mooie resultaten behaald. Maar wat is nu het geval? Een ploegje van onze bodemonderzoekers heeft rijke olievelden ontdekt en. . ."

„Rijke olievelden?" echode meneer Wells, „rijke olievelden in Pandira? Maar, man, dat is geweldig!"

„Dank u," zei de professor met een buiginkje. „Alleen, nu is er iets vervelends gebeurd. Wij kwamen op het idee die olievelden door middel van kernenergie in ontginning te brengen. Op een of andere manier hebben we ons verrekend, want er zijn verschrikkelijke branden ontstaan en. . ."

„En jullie hebben wel allerlei knappe kerels, maar geen eenvoudige oliebrandblussers," vulde meneer Wells aan.

„Juist," zuchtte professor Gwendira, „wij hebben niemand, die de branden de baas kan worden. U bent de enige man ter wereld, die het wel kan, meneer Wells."

Meneer Wells trok een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen en zei: „Wat u zegt, is wel bijzonder vleiend, beste professor, maar ik zou daar maar niet zo zeker van zijn als ik u was. U wilt dus, dat ik naar uw brand kom

Dan ziet hij kans ons in zo'n vreemd ploskikronpak te steken en ons met die pakken als kermisbootjes over de golven te laten varen.

kijken. Ik begrijp alleen niet, waarom u mij niet even hebt opgebeld of geschreven. Waarom, ik herhaal, waarom bent u in dit vreemde pak hierheen gekomen?"

„Stelt u zich eens voor, dat ik u geschreven of gebeld had," zei de professor langzaam. „Stelt u zich eens voor, dat u een brief van mij had ontvangen met het verzoek onmiddellijk naar Pandira te komen om een grote oliebrand te blussen. Wat had u dan gezegd?" Professor Gwendira greep weer zijn neuspuntje en bewoog het zo snel hij kon van de ene kant naar de andere.

Meneer Wells volgde dit spelletje even aandachtig. Toen zei hij: „Ik begrijp uw bedoeling, professor. Ik had stellig gedacht, dat deze of gene een grap met mij wilde uithalen. Want ik dacht dat er helemaal geen olievelden in Pandira waren."

„Juist," riep de professor, „en dan was u niet gekomen. Daar waren wij al bang voor. Daarom komen wij u en uw assistent halen."

„Professor Gwendira," zei Mike, „ik begrijp alles, alleen vraag ik me nog steeds af, waarom u dat wonderlijke pak aanhebt."

„Luister," zei de professor. „Het zou heel gewoon geweest zijn, als we per vliegtuig hierheen waren gekomen. Maar dan hadden we beslist een of andere journalist achter ons aan gehad. Er zijn altijd van die lui, die gewoon nieuws ruiken. Daarom zijn wij per boot gegaan. Een kleine, snelle boot, voortgedreven door atoomenergie. Die boot ligt een eind uit de kust. Om de kust te bereiken hadden wij de ploskikronpakken nodig."

Mikes gezicht was één vraagteken. „Ik begrijp er nog niks van."

„Die ploskikronpakken doen dienst als bootjes," verklaarde professor Gwendira. „We blijven ermee op het water drijven. De een haakt met zijn benen in de lussen van het pak van de volgende. Zo krijgen we een ketting. De voorste — dat is een van deze ploskikronmannen," en de professor wees naar zijn metgezellen, „bedient een kleine motor, die aan zijn pak is bevestigd. Het is een krachtige motor, zodoende zijn we dadelijk weer vlug bij onze boot terug."

„Tjonge, jonge," zei meneer Wells en hij veegde met zijn hand langs zijn voorhoofd. Wat een vreemde verhalen allemaal; hij kreeg het er warm van.

„Is alles u nu duidelijk?" vroeg professor Gwendira.

„Was het maar waar," grinnikte meneer Wells. „Ten eerste begrijp ik niet, waarom uw land zo geheimzinnig doet. Waarom mag de buitenwereld niets weten van uw vorderingen op het gebied van de kernenergie? En waarom niets van die olievelden?"

Weer moest de neuspunt van de professor het ontgelden. Toen trok hij de schouders op. „Dat is moeilijk uit te leggen," zei hij. „Onze bedoeling is plotseling met iets voor de dag te komen. Wij willen op een goeie dag tegen de wereld zeggen: kijk, dat hebben wij bereikt. Kijk, mensen, hier is olie uit onze bodem. Wanneer wij nú bekendheid geven aan ons werk, kunnen we alleen maar zeggen: wij hopen dit of dat met onze atoomproeven te bereiken, en wij hopen die olievelden binnenkort tot ontginning te hebben gebracht."

„Natuurlijk," riep Mike uit, „u hebt gelijk, professor! Als iedereen geweten had, dat u bezig was met die olievelden, en men had dan over de brand gehoord, dan had men natuurlijk gezegd: zie je wel, ze kunnen het niet. Nou, en oliebranden ontstaan evengoed in andere landen."

„Juist," zei de professor verheugd, „ik ben blij zoveel begrip te vinden."

„Neem me niet kwalijk, professor," viel meneer Wells in, „maar nu heb ik nog een vraag: wanneer wilt u dat Mike en ik naar Pandira komen?"

„Nu!" Het klonk als een schot in de duisternis.

„Nu?" echode meneer Wells verbaasd, „maar dat kan toch niet? Er is toch geen verbinding?"

„Ik zou het op prijs stellen, als u direct met ons meeging."

„Ha ja," riep meneer Wells, „nu zie ik hem!"

Professor Gwendira keek meneer Wells en Mike vriendelijk aan.

„Die is goed," lachte Mike. „Moeten wij dan naar die boot van u zwemmen?"

„Zeker niet, jongeman." Professor Gwendira's gezicht stond ernstig. „Ik heb voor u beiden een ploskikronpak meegenomen." Meteen trok hij uit een zak van zijn pak een klein zakje van een soort plastic. Uit het zakje haalde hij iets, dat volgens Mike precies op twee opgevouwen miniatuurparachutes leek. Professor Gwendira schudde de „parachutes" uit en toen hield hij — tot verbazing van meneer Wells en Mike — twee ploskikronpakken in zijn handen. „Ziehier," zei hij, „voor elk van de heren één. Trekt u de pakken maar eens aan."

Meneer Wells stond even met de ogen te knipperen.

„Maar, professor," zei hij toen, „u zet er wel vaart achter. U kunt toch niet van Mike en mij verwachten, dat wij meteen met u meegaan? We zullen eerst wat noodzakelijke kledingstukken moeten inpakken en ik moet John en Mary op de hoogte brengen van onze reis. Bovendien is het bedtijd. Wees mijn gast tot morgenvroeg en laten we dan vertrekken."

Professor Gwendira had zijn neuspunt weer gepakt. „Ach, meneer Wells," riep hij wanhopig, „waarom zegt u dat allemaal? Denkt u eens aan onze olievelden, die aan het branden zijn! Ieder uur gaan er grote hoeveelheden olie verloren en bovendien kan de brand zich uitbreiden. En dan, we moeten in het donker vertrekken. Nu is er niemand op het strand, die ons kan zien. Zoudt u niet een briefje aan uw John en Mary willen schrijven, dat u bent vertrokken, maar dat u over een paar weken terug bent? Alstublieft, doet u dat! En een koffertje behoeft u niet te pakken. U kunt het toch niet meenemen. Als we in Pandira zijn, kunt u precies krijgen wat u hebben wilt. En wat het slapen betreft, we hebben een prima bed voor u en uw assistent in onze boot klaarstaan."

„Hm," zei meneer Wells, „vooruit dan maar. Ik zal even binnen het briefje schrijven. En, Mike, schrijf jij dan even een krabbeltje aan je ouders, dat we een reisje van een paar weken gaan maken." Vijf minuten later waren zij weer bij het vreemde gezelschap terug.

„Hup, Mike," lachte meneer Wells, „laten we ons in onze nieuwe smokings steken." Meteen stapte hij voorzichtig in het pak.

Mike volgde zijn voorbeeld. De ploskikronmannen waren hun behulpzaam met het dichtmaken van de pakken. Mike was

er blij om, want zijn handen trilden van opwinding. Stel je voor: daar stond hij, Mike Andersen, in een ploskikronpak, waarmee hij bootje zou moeten gaan spelen!

„Zo," klonk de stem van meneer Wells, „Mike, beste jongen, daar gaan we! Op naar de brand. Laten we er het beste van hopen."

En toen liep Mike met knikkende knieën achter de ploskikronmannen en zijn oude vriend aan in de richting van de zee. Het zou wel een fantastisch avontuur worden.

Professor Gwendira streek zich even door het haar en keek toen op zijn horloge. „We zijn er bijna," zei hij toen. „Nog een half uur."

„Nog maar een half uur?" vroeg Mike verbaasd. „Maar dat kan toch niet? Vergist u zich niet?"

Meneer Wells gooide het hoofd achterover en schaterde. „Beste Mike," zei hij, „kun jij je na alles wat we met onze nieuwe vriend professor Gwendira hebben meegemaakt, nog verbazen? Eerst strijkt de professor met de zijnen als een vlucht wonderlijke vogels neer in mijn tuin. Dan ziet hij kans ons in zo'n vreemd ploskikronpak te steken en ons met die pakken als kermisbootjes over de golven te laten varen. Dan brengt hij ons in een atoomboot, die precies een klein luxehotel is met allerlei vreemde snufjes. Kun jij je na dit alles echt nog verwonderen, als de tocht niet half zo lang duurt als wij hadden verondersteld?"

Professor Gwendira glimlachte en Mike grinnikte. „U hebt gelijk, meneer Wells," zei Mike, „we moeten alles maar heel gewoon vinden, zelfs de meest ongewone dingen. Zeg, professor," Mike keek de Pandirees vragend aan, „naar welke haven varen we? Naar een bekende haven?"

De professor schudde het hoofd. „We varen helemaal niet naar een haven. We worden dadelijk door een helikopter van boord gehaald. Die helikopter brengt ons naar het vliegtuig, waarmee wij naar de plaats van bestemming gaan."

„Jammer," vond Mike, „ik had graag eens wat van uw land gezien. Het lijkt me zo interessant."

„Tja, jongeman," zei professor Gwendira, „mijn land is ook interessant. Maar vergeet niet, dat ik meneer Wells en u niet heb gehaald om een toeristische trip door mijn land te maken, maar om ons te helpen een verschrikkelijke brand te blussen. Ieder uur is er voor ons één. Dat neemt niet weg, dat ik u beiden na de blussing graag iets van het land wil laten zien."

Mike keek meneer Wells vol spanning aan. „Doen we dat, meneer Wells?" vroeg hij. „Of moeten we meteen weer terug?"

Meneer Wells wreef zich eens in de handen. „Natuurlijk maken we dat tochtje," zei hij vrolijk. „Tenminste," liet hij er ernstig op volgen, „als die blussing lukt en niet al te veel van onze tijd in beslag neemt."

Er klonk een klopje op de deur en een man kwam binnen. Hij zei iets tegen professor Gwendira, waarvan meneer Wells en Mike niets verstonden.

De professor knikte en gaf een kort antwoord, waarop de man verdween. „Heren," zei professor Gwendira en hij stond meteen op, „de helikopter is op komst. Misschien vindt u het aardig het toestel door een kijker te zien naderen."

„O ja," riep Mike meteen, „dat vind ik reuze." Meneer Wells knikte instemmend, waarop de professor hen voorging naar het dek. Daar overhandigde een man in een grijs uniform met een paar cirkeltjes op zijn kraag meneer Wells de kijker, terwijl hij hem meteen in de richting draaide vanwaar de helikopter moest komen.

„Ziet u hem?" vroeg professor Gwendira. Meneer Wells schudde ontkennend het hoofd. Hierop richtte de man in het grijze uniform de kijker iets meer naar links.

„Ha ja," riep meneer Wells, „nu zie ik hem! Precies een dikke bromvlieg. Hier, Mike, kijk jij maar eens."

Mike nam de kijker over en meteen had hij de helikopter in de glazen gevangen. Wat een grappig idee, dat hij dadelijk in die bromvlieg zou zitten! Nadat hij een poosje naar de naderende helikopter had getuurd, gaf hij de kijker terug aan de man in het grijze uniform.

W O R D T   V E R V O L G D

RECHTVAARDIG EN SCHERPZINNIG

Haroen al Rasjid, die van het jaar 786 tot het jaar 809 kalief van Bagdad was en bekend werd door de verhalen uit de Duizend-en-een-nacht, was erg rechtvaardig en scherpzinnig. Luister wat er tijdens zijn regering gebeurde.

Twee tweelingbroers hadden ruzie over de verdeling van de erfenis van hun vader.

Deze erfenis bestond uit verschillende stukken grond, die niet evenveel waard waren, en uit een kudde schapen. Het ging er nu maar om dit alles in twee gelijke delen te verdelen. De broers hadden immers gelijke rechten.

Ze konden het maar niet eens worden over de verdeling. Zelfs een rechter, wiens hulp zij hadden gevraagd, kon hun niet helpen. Wat hij ook voorstelde, steeds vond elk der broers het stuk grond, dat hem werd toegewezen, minder vruchtbaar dan dat van de ander en meende hij, dat zijn schapen minder wol en minder melk gaven dan de schapen, die zijn broer krijgen zou.

De strijd duurde voort, totdat toevallig kalief Haroen al Rasjid op een van zijn reizen in de buurt kwam.

De beide twistenden wisten geen betere oplossing dan hem te vragen als scheidsrechter tussenbeide te komen. Voor het eerst sedert lange tijd waren de gebroeders het over iets eens. . .

Haroen al Rasjid liet al de te verdelen goederen op één lijst bij elkaar zetten.

Toen hief hij na een ogenblik nagedacht te hebben de hand op en zei:

„Luister. Gij daar, rechts van mij, moet de erfenis in twee delen verdelen, maar denk erom, dat uw broer mag kiezen welk van de twee delen hij wil hebben."

Het volk, dat deze uitspraak hoorde, klapte opgetogen in de handen en ook de beide broers waren blij met Haroens beslissing. Er was geen beter middel te bedenken om twee werkelijk gelijke delen te krijgen!

Op een andere keer bezocht de kalief een gevangenis. Hij vroeg aan verschillende gevangenen, waarom zij daar zaten, en natuurlijk vonden zij zichzelf allemaal onschuldig.

Eindelijk kwam Haroen bij een man, die alleen zat en stil voor zich keek.

„Waarom ben jij hier gevangen?" wilde de kalief weten.

„Omdat ik een groot misdadiger ben," luidde het antwoord.

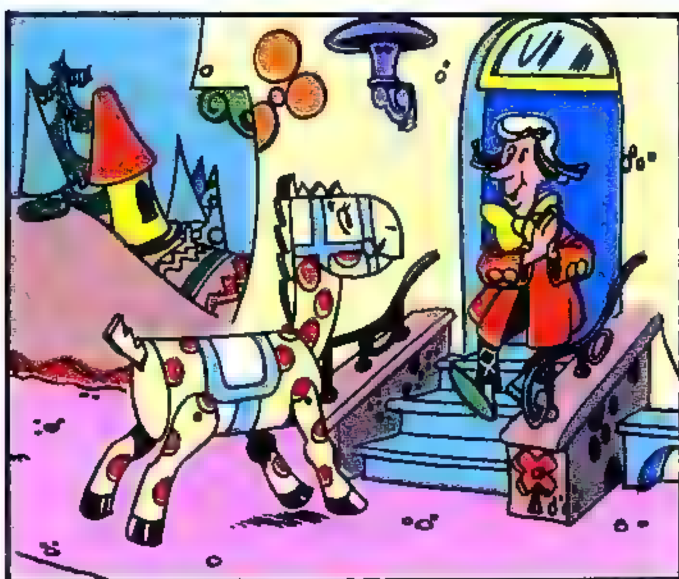
„Wat?" zei de kalief. „Jij, een misdadiger, zit hier in gezelschap van onschuldige mensen? Dat past niet. Jij moet naar huis gaan, want bij hen hoor jij niet! Ga heen en beter je leven."

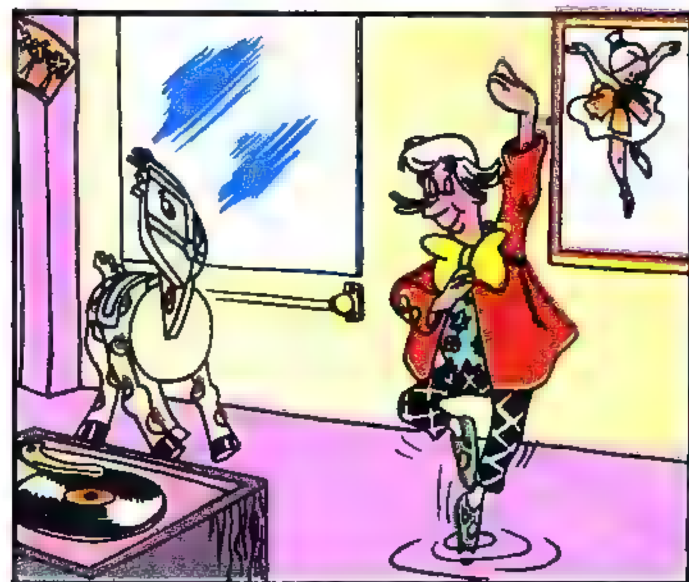
SPELEND

Op zekere dag zag Batty 's morgens vroeg paarden in de paleistuin dansen. ,,Ze oefenen voor de parade op de nationele feestdag,'' legde Tommie de soldaat hem uit. ,,Dan wordt er een grote optocht gehouden.'' Batty keek hem opgewonden aan, maar vroeg niets, al kostte het hem moeite.

Batty was een en al opwinding en jaloezie. ,,Waarom hebben ze mij niet gevraagd?'' vroeg hij zich af, ,,ik ben toch ook een paard?'' Toen nam hij een kloek besluit. Hij zei niets tegen Tommie, maar ging rechtstreeks naar meneer Zwier, de dansleraar.

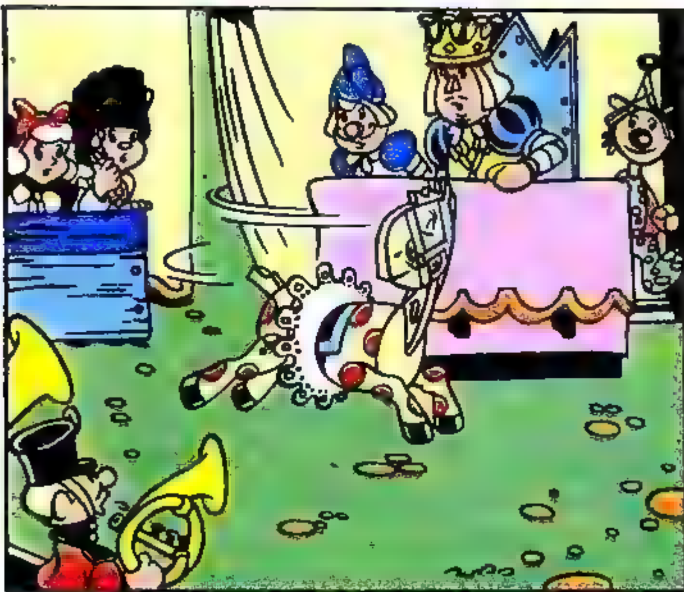
,,Ik kom dansles nemen,'' zei Batty. ,,Mooi,'' lachte meneer Zwier, ,,wat voor soort dansen?'' ,,Wat hebt u allemaal?'' vroeg Batty. ,,Nou, rock-'n-roll bijvoorbeeld, maar ik houd het meest van ballet, dat is meer voor verstandige mensen. Het gaat heel gemakkelijk, kijk maar.''

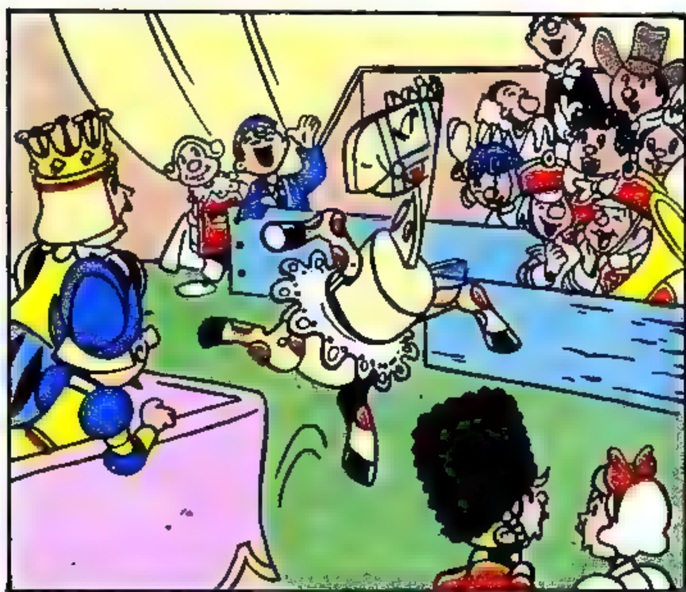
Batty vond, dat, wat voor verstandige mensen geschikt was, voor hem goed genoeg was. Daarom glipte hij elke ochtend weg en nam balletles. En op de feestdag, toen Batty bij de koninklijke tribune op post stond, keek hij aandachtig hoe de paradepaarden dansten.

SPEELGOED

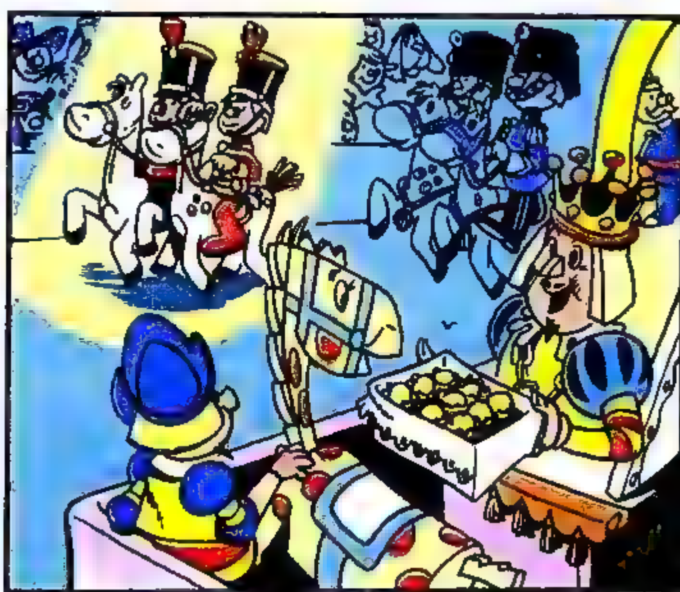
Eindelijk werd er gepauzeerd. Tenminste, er moest pauze gehouden worden, maar tot ieders verbazing kwam toen een paard in balletrokje naar voren. „Batty," riep Tommie verrast uit, „wat doe je daar?" „Hij wil ook dansen," zei Dollie Dimpel. „Roep hem gauw terug, straks valt hij."

„Batty, kom eens gauw hier," riep Tommie. „Luister." Maar Batty hoorde hem niet door al de lachende toeschouwers. Trouwens, hij wilde niet meer ophouden, want voor deze feestelijke gelegenheid had hij zo hard gestudeerd. Niemand in heel Speelgoedland keek zo blij!

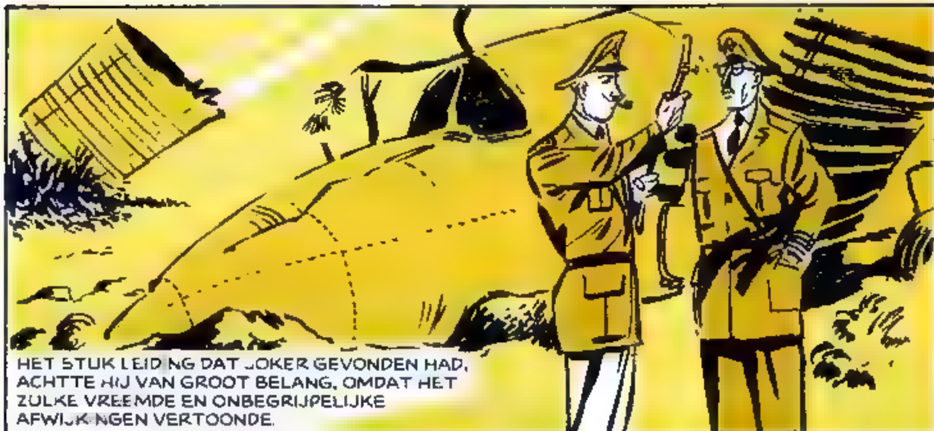

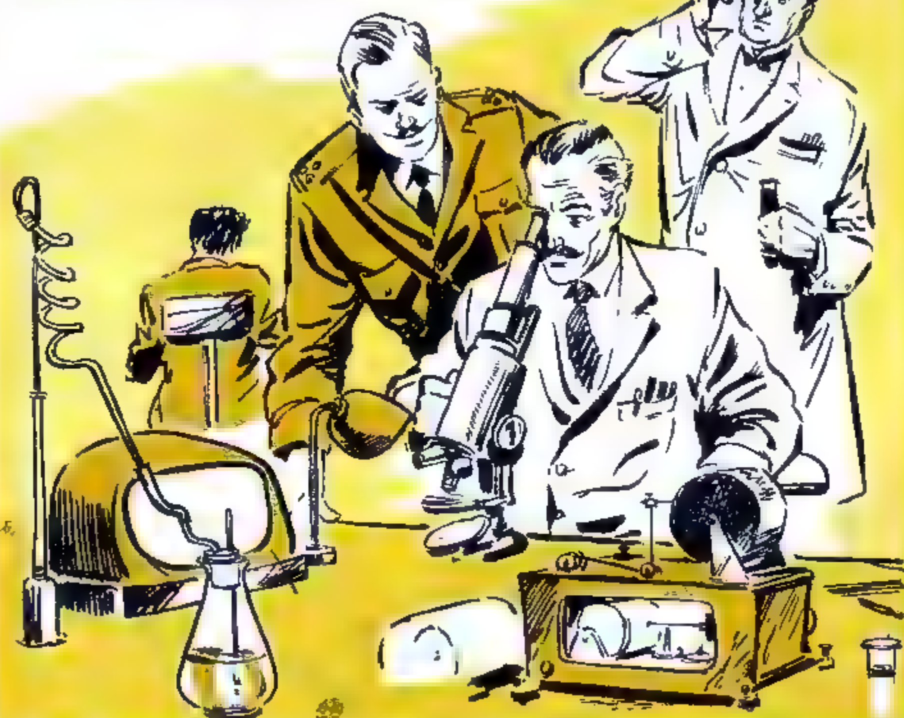
Opeens bleef hij stokstijf staan. Iedereen lachte hem uit. Hij keek zo verdrietig, dat Tommie medelijden met hem kreeg. „Paarden kunnen niet balletdansen," vertelde hij. Juist kwam Pogo, de lakei van de koning, er aan. „De koning gebiedt je om bij hem te komen," zei hij.

„Wat zal hij boos zijn," zuchtte Batty, maar de koning was niet boos. „Ik heb nog nooit een ballet van een paard gezien," zei hij. Batty mocht bij de koning op de tribune zitten en kreeg een doos fijne bonbons. „Dat is nog fijner dan balletdansen," zuchtte Batty vergenoegd.

Captain JOKER

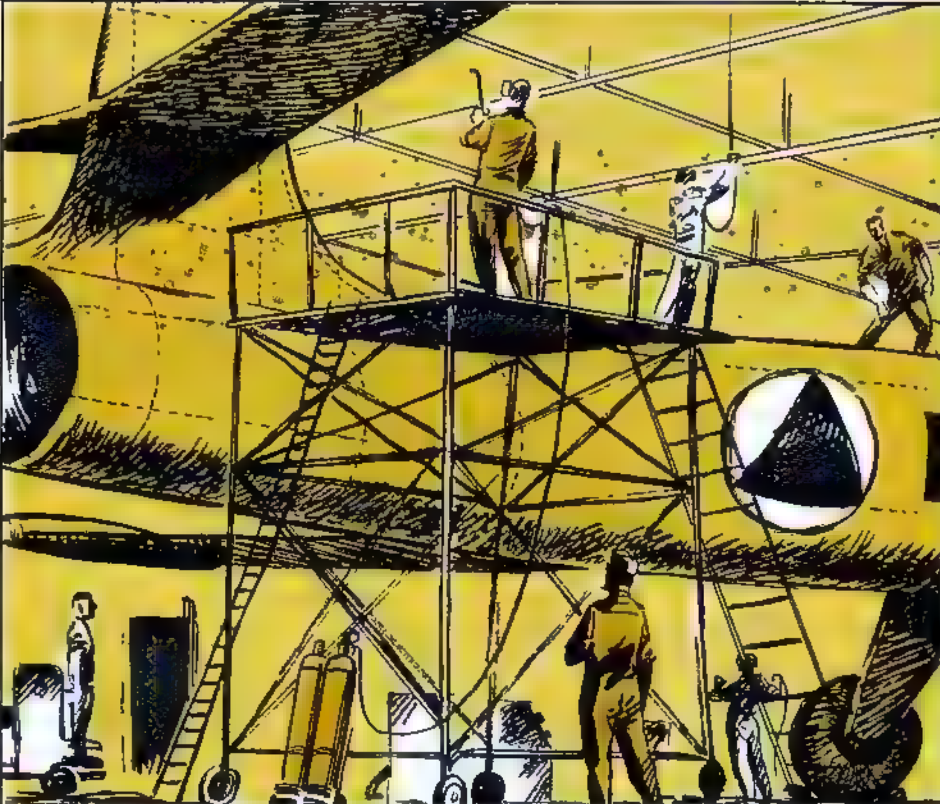

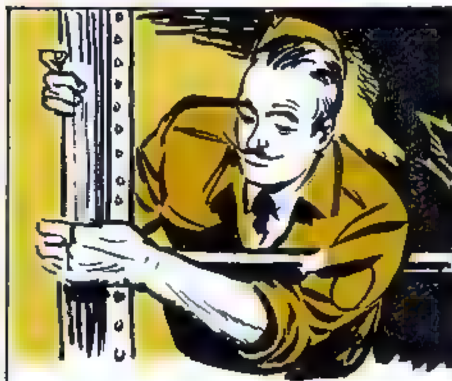

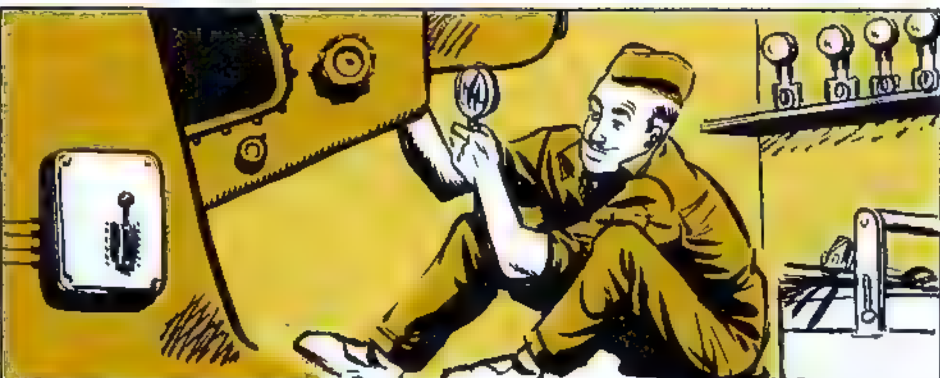

EEN HALF UURTJE NA HET ONDERHOUD MET DE COMMANDANT STAPTE JOKER IN WERKKLEDING DE HANGAAR BINNEN. IN OVERLEG MET DE CHEF VAN DE HANGAAR, DIE ZIJ IN VERTROUWEN HADDEN GENOMEN, WERD JOKER BELAST MET HET CONTROLEREN VAN DE BRANDSTOFLEIDINGEN IN EEN VAN DE STRAALJAGERS.

IN HET EERSTE TOESTEL HAD HIJ GEEN SUCCES. MET ZIJN GEREEDSCHAPSKIST GING HIJ DUS NAAR EEN ANDER VLIEGTUIG.

OOK HIER KON HIJ ECHTER NIETS VERDACHTS VINDEN.

HARDNEKKIG ZETTE JOKER ZIJN ONDERZOEK VOORT IN DE ANDERE TOESTELLEN. DE VERNIELDE KRAAN HAD BEWEZEN DAT ER ONDER HET PERSONEEL IEMAND SCHOOL, DIE OM EEN OF ANDERE REDEN GEKNOEID HAD MET DE LEIDING EN WAARSCHIJNLIJK WEL VAN PLAN WAS OM NOG MEER TOESTELLEN TE LATEN VERONGELUKKEN. JOKER MOEST DAAROM ALLES OP ALLES ZETTEN OM EEN SPOOR TE VINDEN. TOEN DE ANDERE MONTEURS GINGEN ETEN, HAD HIJ EINDELIJK SUCCES.

HIJ VOND EEN VREEMD GEVORMD FLESJE. HET LAG DICHT BIJ EEN GEDEELTE VAN DE BRANDSTOFLEIDING, WAARVAN DE KRAAN EEN ONGEWONE KLEUR HAD.

HIJ BRACHT ZIJN VONDST NAAR DE COMMANDANT.

AVONTUUR IN MEXICO

THUISGEKOMEN VROEG VALERIE HONDERD UIT AAN MARIA, HET KEUKENMEISJE.

EEN GEVEDERDE SLANG IN DE VERZAMELING VAN UW OOM?

WAAR MOET IK HEM ZOEKEN? IK MOET EN ZAL HEM VINDEN

MARIA LEIDDE VALERIE NAAR DE KEUKENDEUR

GINDS IN DE RUINE HEEFT UW OOM EEN ZAAL VOL OUDHEDEN. MAAR DE DEUR ZIT OP SLOT. MENEER LOPEZ HEEFT DE SLEUTEL.

MAAR IK ZIE EEN VENSTER IN DE MUUR. KUN JE ME MET DIE LADDER HELPEN?

DANK ZIJ MARIA'S HULP GING VALERIE EVEN LATER

IK HOOP DAT WE OP HET GOEDE SPOOR ZIJN, MARIA. HET IS NODIG VOOR ONS ALLEN DAT IK DE SLANG VIND, EER LOPEZ KOMT.

VAN BINNENUIT KUNT U DE DEUR WEL OPEN KRIJGEN. ZAL IK OOK KOMEN EN HELPEN ZOEKEN?

VALERIE DACHT WEER AAN DE VORIGE AVOND, TOEN ZE LOPEZ IN DE SCHATKAMER HAD VERRAST. LOPEZ HAD ZILVERMASKER VAN DE RAVAGE BESCHULDIGD, MAAR VALERIE HAD ONTDEKT, DAT HIJ TOEN GELOGEN HAD. NU LOPEZ ZILVERMASKER ACHTERVOLGDE, ACHTTE VALERIE DE KUST VRIJ

VALERIE KLOM DOOR HET VENSTER

TOEN LOPEZ ALLES STUKSLOEG, ZOCHT HIJ VAST NAAR DE SLANG. MISSCHIEN ZIT HIJ ERGENS IN VERBORGEN. IK HOOP MAAR DAT HIJ HEM NIET GEVONDEN HEEFT

VALERIE DEED DE DEUR OPEN OM MARIA BINNEN TE LATEN. SAMEN ZOCHTEN ZE: ZONDER RESULTAAT

JAMMER, MARIA, HET IS ER VAST NIET

WACHT, MISSCHIEN LIGT ER NOG IETS ACHTER DIE OUDE GITAAR

KOM EENS, SENORITA, ER RAMMELT IETS BINNENIN

STEL JE VOOR DAT HET DE SLANG IS!

VALERIE ZOU NIET GEJUICHT HEBBEN, ALS ZE GEWETEN HAD DAT LOPEZ NET HUISWAARTS KEERDE

WEER DIE ZILVERMASKER NIET TE PAKKEN GEKREGEN! EN NU SCHIJNT VALERIE OOK TEGEN ME TE ZIJN. HET ZIET ER SOMBER UIT VOOR ME

TOEN LOPEZ NAAR DE STAL REED ZAG HIJ IETS

EEN LADDER TEGEN DE MUUR! ZOU VALERIE OOK ZOEKEN NAAR DE SLANG? MAAR IK ZAL HAAR

MARIA SCHUDDE NOG EENS MET DE GITAAR, INDERDAAD ZAT ER IETS BINNENIN

KIJK EENS, WAT ERIN ZIT

DE GEVEDERDE SLANG! MARIA, WE HEBBEN HEM, HOERA!

PRAAT ER MET GEEN WOORD OVER, ER IS EEN GEHEIM AAN DE SLANG VERBONDEN, DAT SCHIJNT VAN GROOT BELANG VOOR OOM TE ZIJN

MIJN LIPPEN ZIJN VERZEGELD, SEÑORITA!

MAAR VALERIE WIST NIET, DAT IEMAND DOOR HET VENSTER NAAR HEN KEEK.

ZE HEEFT DE SLANG GEVONDEN. MAAR ZE ZAL HEM NIET LANG HOUDEN..

LOPEZ, DE RENTMEESTER, HAD ALLES GEZIEN! IN DE WINGERD VERSCHOLEN KEEK HIJ VALERIE EN MARIA NA.

IK WACHT TOT ZILVERMASKER HAAR WEER ONTMOET, DAN KRIJG IK DE SLANG ÉN ZILVERMASKER TEGELIJK TE PAKKEN.

OP HAAR KAMER BEKEEK VALERIE PEINZEND HET GEHEIMZINNIGE VOORWERP

HET LIJKT EEN GEWOON STUK SNIJWERK, WAT ZOU ER VOOR GEHEIMZINNIGS AAN ZIJN EN WAT MOET IK ?

BINNENKORT SPREEK IK ZILVERMASKER WEER.. DIE ZAL HET RAADSEL WEL VOOR ME OPLOSSEN.

HAAR GEDACHTEN TOEFDEN BIJ DE GEHEIMZINNIGE JONGEMAN

HAAR ENIGE VRIEND IN MEXICO.

DIE NACHT SLIEP VALERIE MET DE SLANG ONDER HAAR KUSSEN. DE VOLGENDE OCHTEND STOPTE ZE HEM IN HAAR TAS, DIE ZE ALTIJD BIJ ZICH DROEG OM HEM GEEN MOMENT ONBEHEERD TE LATEN. VOL ONGEDULD WACHTTE ZE OP EEN BOODSCHAP VAN ZILVERMASKER.

MAAR TOEN OOK DE VOLGENDE DAG VERSTREEK, MAAKTE VALERIE ZICH ONGERUST.

NOG GEEN NIEUWS VAN ZILVERMASKER MISSCHIEN WEET HIJ NIET HOE HIJ ME BEREIKEN KAN.

MAAR OP HETZELFDE OGENBLIK NADERDE EEN KOOPMAN

DIE EEN GROTE ROL IN HAAR LEVEN ZOU SPELEN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

OP DE TERUGWEG VAN EEN BEZOEK AAN ELSA, HAD DE PRINSES, ALS BOERENMEISJE VERMOMD, MOGEN MEERIJDEN MET DE VRIENDELIJKE JUWELIER.
DE PLANNEN VAN ERIK EN ZIJN ADJUDANT KON ZIJ NIET VERMOEDEN.
DE JUWELIER HAD EEN RING GEBRACHT, EN DEZE RING MOEST EEN BELANGRIJKE ROL SPELEN IN DE PLANNEN VAN DE PRINS.

NAUWELIJKS HAD DE PRINSES DE KAMER VERLATEN, OF GRAAF ROFFSTEIN KWAM BINNEN.

HOORDE JE DAT GRAAF? ZE WAS BOOS, MAAR IK HEB ME ER AARDIG UITGERED. GELOOF IK.

EEN VERVELENDE SITUATIE. DE PRINSES TROK HET ZICH ERG AAN EN WIJ DOEN JUIST ONS BEST OM HAAR GUNSTIG TE STEMMEN...

DE PRINS WILDE PROTESTEREN, MAAR ZIJN ADJUDANT VIEL HEM IN DE REDE.

U VERGEET WIE IK BEN. IK LAAT ME DE LES NIET LEZEN DOOR EEN MEISJE!

VERGEET ÉÉN DING NIET, HOOGHEID UW VERLOVING! WE MOETEN GAUW ZORGEN EEN BETERE INDRUK OP DE PRINSES TE MAKEN EER WE MET ONZE PLANNEN KOMEN

NIEMAND IN SYLVANBERG VERMOEDDE IETS VAN EEN VORSTELIJKE VERLOVING, HET MINST VAN ALLEN DE PRINSES ZELF. ZIJ DACHT NU ALLEEN AAN ELSA, HET ZANGERESJE, DIE ZE BEGELEID HAD OP DE HARP. ELSA MOEST MEEDOEN AAN HET FESTIVAL EN DE PRINSES HAD BELOOFD HAAR TE ZULLEN HELPEN.

OP EEN AVOND, TOEN DE PRINSES NA HET ETEN OP HET BALKON VERTOEFDE, HOORDE ZE STEMMEN BENEDEN IN DE TUIN.

WAT ERG VOOR JE BROER, GREETJE. Z'N HELE OOGST VERNIELD DOOR EEN HAGELBUI

JA, MARTHA, HIJ PROBEERDE NOG IETS TE REDDEN, MAAR HET WAS AL TE LAAT. ZOU IK DE PRINSES OM HULP VRAGEN? IK DURF HET NIET GOED.

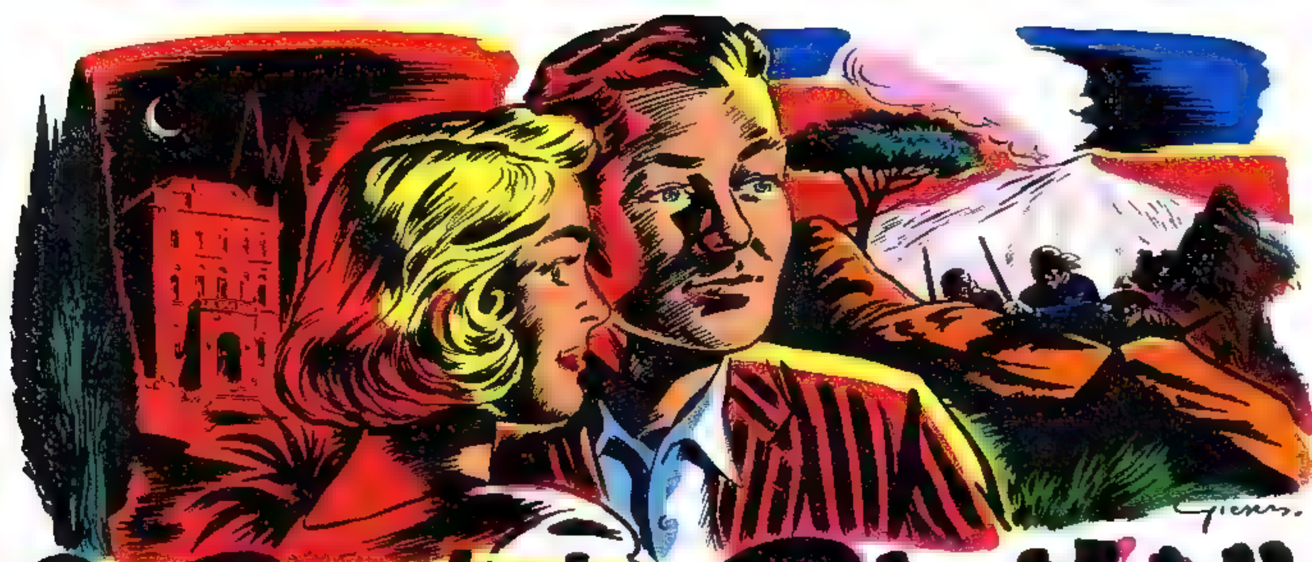
DE PRINSES HAD DE STEM VAN HAAR KAMERMEISJE HERKEND

NET IETS VOOR DE BESCHEIDEN GREETJE, MAAR IK KAN HAAR BROER TOCH WEL TE HULP KOMEN. MORGENOCHTEND GA IK NAAR HEM TOE IN MIJN VERMOMMING.

SINDS ANITA DE SCHOOLBANKEN HAD VERLATEN WAS GREETJE AL IN DIENST VAN DE PRINSES, ZIJ KENDE ANITA'S GOEDE HART. TOCH WILDE ZE NIET ONBESCHEIDEN LIJKEN. GELUKKIG WIST DE PRINSES EEN MANIER OM DE BROER VAN GREETJE TE HELPEN.

ACHTER EEN PILAAR VAN HET BALKON, ONZICHTBAAR VOOR DE PRINSES, HOORDEN NOG TWEE MENSEN HET VERHAAL VAN GREETJE.

NU WEET IK HOE U WEER IN DE GUNST VAN DE PRINSES KUNT KOMEN. MORGENOCHTEND GAAN WIJ NAAR DIE BOERDERIJ.

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

XIII KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. Later worden zij gearresteerd op beschuldiging van Rossi, de butler van de gravin, dat zij van haar een paar antieke handschoenen hebben gestolen. Inspecteur Zoppi onderzoekt de beschuldiging, Peter en Anne weten te vluchten en voegen zich weer bij Sebastiano die nu op een boerderij werkt. Daar komt de politie Anne en Peter zoeken. Ze slagen erin te ontsnappen en gaan terug naar Castelforte; daar ontdekken zij dat Rossi de handschoenen heeft gestolen. Zij proberen er iets eetbaars klaar te maken.*

Op de plekken, waar geen onkruid groeide, leek de bodem op de krater van een vulkaan, vol diepe scheuren die vanuit het midden naar de kant liepen. Het was een grote vijver geweest. Het standbeeld van Cupido, dat midden in de vijver stond, gaf aan het geheel een nóg verlatener indruk. Hij richtte zijn pijl op een nabijgelegen doel, leek het wel, alleen de pees van de boog ontbrak

„Nou, ik zie hier niets, dat ook maar enige hoop op water geeft," zei Peter somber. „Ik zal eens over de bodem van de vijver lopen, misschien zit die bron wel verborgen onder het standbeeld."

„Dat bestaat niet," antwoordde Anne. „Ze plaatsen toch geen standbeeld boven op een bron, die water spuit! Dan zou het hele standbeeld omtuimelen "

„Toch ga ik een kijkje nemen," zei Peter.

Plotseling greep Anne hem bij de arm. „Peter, ik heb een idee!" riep ze

„Laat eens horen," zei Peter kalmpjes. Hij kénde die ideeën van Anne langzamerhand: het kwam er altijd op neer dat zowel hij als Anne flink wat werk moest verzetten Maar dat was het ergste niet, nee, het nare voor Peter was, dat Anne altijd zulke góéde ideeën had, zodat hij wel moest toegeven dat ze gelijk had

„Is de Latijnse naam voor Cupido niet Amor?"

„Natuurlijk," zei Peter, „amor, amor, amor! In het Frans zeggen ze amour en als je niet oppast, word je nog eens ziek van dat woordje, zo vaak hoor je het "

„Herinner je je de ring?"

„Wat voor ring?" vroeg Peter ongeduldig. Hij wilde nu eindelijk weleens de bodem van die vijver onderzoeken.

„De ring die de gravin ons gaf om aan Sebastiano te geven. Daar stond toch iets in geschreven?"

„Ja. Zij dacht dat het die oude spreuk was: Amor vincit omnia — liefde overwint alles. Maar dat was niet zo."

„Precies," zei Anne, „dát stond er ook niet in. Herinner je je nog wat het wél was? Je hebt het toentertijd nog zélf verbeterd voor de oude gravin."

Peter dacht na. „Ja, ik herinner het me nog," zei hij. „Er stond in: Amor tenet omnia. Dat „tenet" betekent „behoudt", is het niet? Ik begrijp niet waarom ze die spreuk zo veranderd hebben."

„Maar ík begrijp het wel," riep Anne met fonkelende ogen. „Ik heb altijd al het gevoel gehad, dat die verandering in de spreuk iets belangrijks betekende. Dat hebben ze met opzet gedaan, dat was geen vergissing Die spreuk is als een boodschap bedoeld voor iemand anders. De gravin zei dat ze ook dacht dat er een geheim aan verbonden was. Ze vertelde toch ook dat Luciano de letters door een vergrootglas bestudeerde? Maar ze heeft kennelijk gedacht dat het allemaal niet zo heel erg belangrijk was, en daarom wist ze ook niet precies hoe de spreuk luidde. „Amor tenet omnia" betekent toch: „Liefde behoudt alles"? Zou je dat ook niet kunnen vertalen met: „Cupido behoudt de hele geschiedenis" of: „Cupido behoudt de hele oplossing"?"

„Ja," zei Peter peinzend, „ik geloof het wel maar het lijkt me wel een beetje erg ver gezocht."

„Laten we in ieder geval gaan kijken," vond Anne, „eigenlijk is het een geluk dat het water uit de vijver weg is."

Ze lieten zich in de vijver zakken en wandelden naar het standbeeld van Cupido.

Vroeger was dat standbeeld wit geweest, maar nu was Cupido helemaal verkleurd, groen geworden, hoewel niet zo groen en met mos begroeid als wanneer het in Engeland gestaan zou hebben, in een natter en kouder klimaat. Toch kende Sicilië ook een regenachtig seizoen en dat had zijn sporen achtergelaten op het mollige gezicht en lijfje van Cupido. Hij stond er ook al heel wat jaartjes!

„Hij moet nodig een wasbeurt hebben," merkte Anne op, die er echt zin in had om met een flinke borstel en zeep de kleine Cupido af te boenen, zodat hij zijn marmeren lichaampje weer met fatsoen kon tonen

Peter keek naar het voetstuk, dat ruim anderhalve meter hoog was. De helft daarvan had vroeger boven het water uitgestoken; het onderste stuk, dat altijd ónder water gezeten had totdat de brand uitbrak, zag er frisser en schoner uit dan de rest. Op een van de zijstukken die destijds boven het water uitstaken, stond in kleine, Romeinse letters dat het standbeeld in het jaar 1917 in de vijver geplaatst was door Egeo de Caro.

„Dat moet Sebastiano's grootvader geweest zijn," zei Anne nadat ze even had nagedacht, „de zwager van de gravin. Wat zou er met hem gebeurd zijn?"

Peter hoorde haar maar half, hij wreef wat groene aanslag weg, vlak onder die Romeinse lettertjes.

„Wacht!" fluisterde hij, „hier staat nóg iets." Hij lag nu bijna met zijn neus op het voetstuk om de woorden te ontcijferen en moeizaam las hij: „Si responsum requiris, infra spice."

„Wat betekent dat?" vroeg Anne die nog geen Latijn leerde op school. Peter, die wél Latijn kreeg op school, werd altijd een beetje zenuwachtig als ze hem vroegen om iets te vertalen, het leek wel of je altijd woorden tegenkwam, die je nog nooit van je leven gezien had, vooral bij spreuken zoals deze. Langzaam mompelde hij: „Si, dat betekent: als."

„Responsum betekent vast en zeker antwoord," zei Anne. „Ik zou niet weten wat het anders kan zijn"

„Ja," mompelde Peter, „dat geloof ik ook. Het volgende woord is requiris en dat zou kunnen betekenen: zoeken, wensen, willen. Tot zover hebben we dus gevonden: Als u een antwoord wenst of zoekt..."

Anne stond nu te trappelen van ongeduld en riep: „Toe, Peter, ik geloof dat ik gelijk heb! Wat betekenen die andere woorden?"

„Infra," ging Peter langzaam verder, „betekent, geloof ik: onder. Ik herinner me tenminste dat we geleerd hebben: infra dignitatem; dat is, beneden iemands waardigheid"

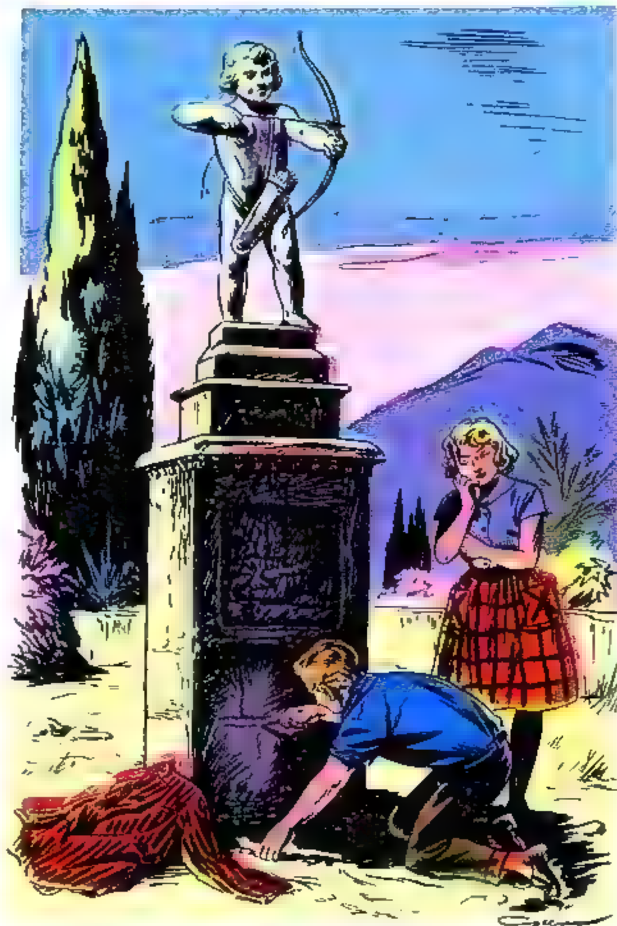
„En het laatste woord dan?" vroeg Anne

„Spice... Daar moet ik over denken," zei Peter, die er niet zo gauw op kon komen. „Ja!" riep hij plotseling uit, „ik weet het! Het betekent: kijk! Ik wíst dat het me ergens aan deed denken. We hebben het woordje circumspice op school gehad en dat betekende: kijk om je heen Het heeft iets te maken met .. met iemand die iets gebouwd heeft. Ja, ik weet het al! Herinner je je nog dat we met vader naar de Sint Pauls kathedraal in Londen gingen kijken? Toen heeft hij ons ook een Latijnse spreuk aangewezen die boven de deur aangebracht was. Dat was een grafsteen van sir Christopher Wren. Daar stond: si monumentum requiris circumspice — als u een gedenkteken wilt, kijk dan om u heen. De bedoeling van die spreuk was dat de Sint Pauls kathedraal zélf zijn gedenkteken was."

Anne onderzocht de spreuk nogeens Toen zei ze: „Het betekent dus: als gij een antwoord wilt, kijk beneden."

Peter en Anne stonden in diep gepeins verzonken Zou die vertaling echt goed zijn? En waarop kon het dan slaan? Het was een heel ingewikkelde geschiedenis.

„Wacht eens even," riep Peter na een poosje, „ik geloof dat ik het snap. Je zult lager moeten kijken, er is misschien mee bedoeld beneden de waterspiegel, op het onderste gedeelte van het voetstuk, het gedeelte dat vroeger onder water zat! Dat is het vast en zeker! Vast en zeker!" fluisterde de Peter opgewonden. Anne was nu ook zó gespannen dat ze niets meer zei. Beiden bukten

Hij grabbelde in zijn zak en even later krabde hij over de steen.

zich en Peter liet zijn handen over het onderste stuk glijden. Plotseling voelde hij een oneffenheid aan de kant, waarover Cupido ook zijn boog spande.

„Ik moet mijn zakmesje hebben," zei hij zenuwachtig. Hij grabbelde in zijn zak en even later krabde hij over de steen. Al gauw kwam er een streep bloot en toen hij die volgde met de punt van zijn zakmes, stuitte hij op twee andere lijnen, die in een rechte hoek op de eerste stonden.

„Dat is een soort lade!" zei Anne met vuurrode wangen van opwinding, „dat voetstuk is dus hol van binnen."

„Laten we nu eerst die brief ontcijferen," mompelde Peter.

Peter schraapte verder met zijn mes en ja, hoor, het wás een lade, gemaakt van lood. Hij paste precies in een loden frame, zodat er geen water naar binnen had kunnen dringen. Peter had nog een hele poos werk met zijn zakmes, voordat hij de lade open kon krijgen, maar eindelijk lukte het!

Verschrikkelijk spannend was het moment, waarop Peter en Anne de loden doos vonden, die in de lade lag. Op het deksel was een wapen gegraveerd. Peter lichtte het deksel op en daar, absoluut niet aangetast door water of wat dan ook, lag een enveloppe, die niet dichtgeplakt was. Met bevende handen haalde Anne een lang vel papier eruit. Het handschrift konden ze niet makkelijk lezen, omdat het Italiaans was, maar de ondertekening was heel goed te zien: Egeo de Caro.

„We móéten het geheim nu ontcijferen," zei Anne. „Laten we de brief meenemen en op een stil plekje bestuderen."

„Ben je bang dat er iemand uit een boom komt vallen en zich meester zal maken van de brief?" vroeg Peter grinnikend. „Niks hoor, we gaan hier fijn zitten, op de bodem van de vijver, en met ons tweetjes zullen we er heus wel achter komen!"

„Vooruit dan maar," zei Anne en beiden vlijden ze zich zo goed mogelijk neer op de harde grond.

„O, o, daar komen we nóóit uit," zuchtte Anne. „Al die Italiaanse zinnen! Ik snap er zo nog geen snars van."

„Wat ben je toch vreselijk ongeduldig!" riep Peter uit. „Laten we regel voor regel proberen te vertalen."

Het duurde wel heel lang, maar eindelijk, eindelijk begrepen ze toch enigszins, wat de inhoud van de brief betekende. De brief was geschreven door graaf Egeo de Caro aan zijn zoon Adriano — dat was dus Sebastiano's vader. De datum van de brief luidde: 10 september 1917 en de inhoud was als volgt:

„Mijn dierbare zoon Adriano,

Ik ben wel verplicht je deze brief te schrijven, omdat ik iets ontdekt heb, dat van grote invloed zal zijn op ons familiebezit, dat geloof ik althans. Helaas kan ik nu zelf de zaak niet verder onderzoeken, omdat ik mijn militaire plicht moet doen: het verdedigen van ons geliefde vaderland tegen de Oostenrijkse invasie. Ik hoop dat het jou zal gelukken mijn ontdekking verder uit te werken, als je een volwassen man geworden bent.

Je bent nu pas een baby van een paar maanden oud en ik durf aan niemand anders mijn geheim mee te delen, omdat er in onze familie mensen zijn die er niet voor schromen het geheim te stelen en er zélf de vruchten van te plukken. Als ik niet terug zou komen uit deze oorlog, zou het geheim verloren gaan, tenzij ik het aan iemand of iets toevertrouw. Je lieve moeder kan ik het ook niet vertellen, want het is geen zaak voor een vrouw en bovendien heeft ze al zorgen genoeg nu ik weggeroepen word en zij heel alleen de zorg voor jou heeft. Daar komt nog bij, dat er altijd vijanden binnen de muren van het huis kunnen zijn, die zullen trachten haar het geheim te ontfutselen. Het is dus het beste dat ze er niets van weet, dan kan ze ook niets zeggen, wanneer men haar eventueel daartoe zou willen dwingen.

Na heel veel overpeinzingen heb ik een plan ontwikkeld, dat jij met je goede verstand — dat heb ik tenslotte ook en je bent een zoon van me — zult kunnen ontdekken. Luister goed: in mijn wapenring zal ik een spreuk laten griffen, waaraan een speciale bedoeling verbonden is. Die ring zal jij later erven en de spreuk luidt: Amor tenet omnia. Ongetwijfeld zal het je opvallen, dat er een woord veranderd is in deze aloude spreuk, en dan zul je jezelf afvragen wat dit kan betekenen.

Lange tijd ben ik al van plan onze vijver te verbreden en daarin een standbeeld te plaatsen, wanneer de vijver tijdelijk zonder water staat. Dit standbeeld zal een Cupido zijn, of met andere woorden, een Amor. Dat zul je ook opmerken en dan zul je je weer afvragen: Wat kan het zijn dat Amor behoudt? Op zekere dag zul je de vijver laten uitdrogen net zoals ik dat heb gedaan om hem helemaal schoon te maken en misschien wel weer te veranderen. En dan zul je

ontdekken dat onder de waterspiegel, in het voetstuk van Cupido, een lade is, die deze brief bevat.

Als ik wél levend uit de oorlog terugkom, zal dit allemaal niet nodig zijn. Dan zal ik deze brief uit de Cupido halen, zodra je oud genoeg bent om alles te begrijpen, en dan kan ik je alles persoonlijk uitleggen. Maar als je deze brief zelf leest, zal ik al vele jaren dood zijn. . ."

Anne en Peter keken elkaar aan

„Is het niet wonderlijk dat wij degenen zijn, die deze brief het eerst lezen ?" vroeg Anne zachtjes. „Hij is dus in de eerste wereldoorlog gesneuveld."

„In de eerste wereldoorlog stond Italië aan onze zijde," zei Peter. „En ze vochten tegen Oostenrijk. In 1918 is er een grote veldslag geweest en ik denk dat hij daarbij gedood is."

„Als we Sebastiano weer zien, moeten we het hem eens vragen," zei Anne, „maar wanneer zouden we hem ontmoeten ?"

„Laten we nu eerst die brief verder ontcijferen," mompelde Peter ongeduldig. En langzaam, woord voor woord, vertaalden ze het ouderwetse, Italiaanse handschrift

„Let nu vooral goed op, mijn zoon. . ." Anne fluisterde· „Lieve hemel, die zoon is ook dood — Sebastiano's vader. Hij werd toch in de tweede wereldoorlog gedood ? De oorlog, waarin vader ook heeft gevochten ? Is het niet verschrikkelijk ?"

„Laten we verder lezen," onderbrak Peter haar en de brief vervolgde met:

„Op een dag zullen ze je vertellen dat ik, je vader, heel erg veel belangstelling had voor. . "

„Wat is dat voor woord ?" vroeg Anne. „Het lijkt wel of er „fossili" staat."

„Dat staat er ook," zei Peter na grondige bestudering van het woord „Het moet fossielen betekenen."

„Laten we het daar dan voorlopig op houden," vond Anne

„Wat vreemd dat zo'n man dol is op fossielen!" zei Peter. „Een militair! Ik dacht dat je daar echt bodemkunde voor moest hebben gestudeerd."

„Vader houdt ook van fossielen," protesteerde Anne. „En hij is ook militair geweest."

Nu bestudeerden ze de brief weer:

„Iedereen vond het een dwaze liefhebberij, maar van fossielen kun je heel veel leren en hier, op ons eigen land, hebben we toevallig ook fossielen, waarvan sommige afkomstig zijn van zeedieren. Volgens oude geleerden bewijst dat, dat gedeelten van het vasteland vroeger tot de zee behoorden

Een paar weken geleden nu, toen ik op zoek was naar fossielen, kwam ik op een zandvlakte — er zijn er verschillende op ons landgoed, gedeelten die vroeger onder zee hebben gelegen. Ik geloof dat we wel kunnen aannemen dat er vele, vele eeuwen geleden een aardbeving heeft plaatsgevonden die gedeelten van de zee heeft drooggelegd. In dit zand vond ik naast fossielen heel veel kleine schelpen en dat was niet zo vreemd Wat me wel verbaasde was het feit dat dit zand, toen ik erin ging scheppen, naar petroleum rook!

Ik ging naar huis en dacht na over mijn ontdekking. Later ging ik weer terug en nam wat zand mee naar huis Het rook absoluut naar petroleum, zelfs je moeder merkte het toen ik aan tafel kwam; ze vroeg me of mijn bediende mijn kleren gereinigd had met petroleum en waarom hij ze niet in de frisse lucht gehangen had om die onaangename lucht eraf te halen. Ik heb er met een grapje op geantwoord. Ik weet ook, dat op de stenen, waarop de muren van ons huis gebouwd zijn, zwarte plekken voorkomen, die een aanwijzing vormen voor de aanwezigheid van bitumen . ."

„Wat is bitumen ?" vroeg Anne

„Dat zou ik niet zo één, twee, drie uit kunnen leggen," zei Peter en hij deed erg geleerd, maar in werkelijkheid wist hij er ook niets van. „Ik kan je wel vertellen dat het zwart en kleverig is, en het heeft ook iets met asfalt te maken en met nafta."

„Is nafta niet een soort petroleum ?" vroeg Anne.

„Natuurlijk," zei Peter, die blij was dat Anne hem zo de woorden in de mond legde „Maar laten we verder lezen "

Het laatste stuk van de brief luidde.

„Ik heb dus goede reden om aan te nemen, dat we op ons landgoed een grote rijkdom in de vorm van petroleum bezitten. Ik kan nu helaas geen verdere stappen zetten, omdat ik in dienst moet. De enige man die ik zou kunnen vertrouwen, is mijn broer, je oom Eugenio, maar hij is reeds onder de wapenen geroepen en zijn zoon Luciano is een jongen in wie ik mijn vertrouwen niet durf te stellen, hoewel hij oud genoeg is om het te begrijpen. Ik vind hem hebzuchtig en geslepen en ik ben bang dat hij mijn broer en zijn vrouw veel zorgen zal geven als hij wat ouder is. Hij is jouw neef, mijn dierbare Adriano, maar wanneer de tijd voor jou aanbreekt om beslissingen te nemen, laat je dan niet door hem beïnvloeden. Ik ben ervan overtuigd dat Luciano vast van plan is rijk te worden en dat hij voor niets zal wijken om zijn doel te bereiken

Laat je geheel en al adviseren door geologen en ingenieurs. Trek een som geld uit voor dit doel en doe, zoals de deskundigen op dit gebied je aanraden Praat met niemand anders over je plannen en zorg ervoor dat geen sluwe en uitgerekende bandieten rechten kunnen doen gelden op jouw bezit

God geve dat ik de oorlog overleef, zodat ik alles voor je zal hebben geregeld, voordat jij volwassen bent. Ik sluit hierbij een kaart in, waarop je precies de plaats aangegeven vindt, waar zich petroleum in de aarde moet bevinden. God zegene je

Je liefhebbende vader,
Egeo de Caro

P.S. Ik heb een oude vriend in Londen, sir Bolton Bird. Zijn adres luidt: Carringway Essex. Hij is ook geïnteresseerd in bodemkunde en hij kan je de namen geven van Engelse of Amerikaanse deskundigen op dit gebied. Nu ga ik deze brief in de lade sluiten die ik speciaal voor dit doel heb laten maken Daarna laat ik de vijver weer vol water lopen De ring zal ik bij mijn vertrek aan je moeder geven, zodat zij hem aan jou kan geven als je zeventien jaar wordt. Adieu, mijn geliefde zoon; mogen je ogen nimmer deze woorden lezen, want als zij dat wél doen, zal ik gesneuveld zijn in de oorlog en dan zul jij je vader nooit gekend hebben."

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

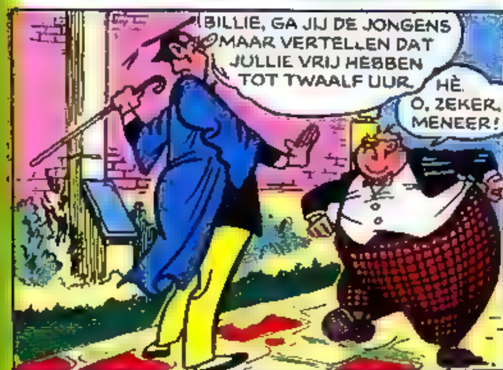

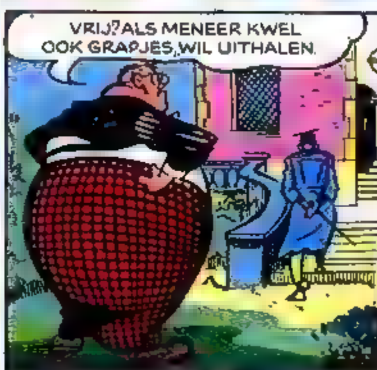

DRIE UREN LATER..

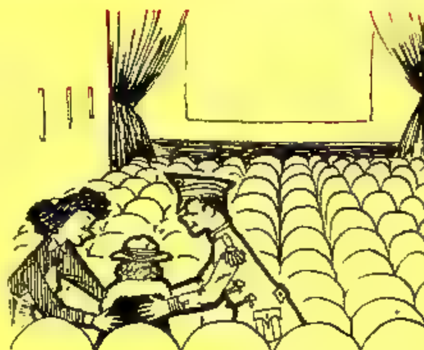

VRIENDELIJKHEID BELOOND

De volgende geschiedenis lijkt wel een sprookje. En toch is er geen woord fantasie bij. Alles is echt gebeurd, de New-Yorkse kranten stonden er indertijd vol van

Van begin 1931 tot de zomer van 1937 verscheen op de dag, dat er een nieuw programma in de bioscoop begon te lopen, een oude, armoedig geklede dame voor de City Music Hall. Dat was toen het grootste bioscooptheater van New York. Deze dame verscheen dan altijd om tien uur 's morgens, hoewel de deuren van de bioscoop pas om elf uur werden geopend en de voorstelling om half twaalf begon. Maar omdat de prijzen voor de eerste voorstelling lager waren dan voor de tweede en de derde, was de toeloop geweldig en kwamen velen wat vroeger om zich van een goede plaats te verzekeren. De oude dame was bijna altijd een van de allereersten Vaak regende of sneeuwde het; ook was het dikwijls bitter koud of ondraaglijk warm, maar het oude

mensje ontbrak nooit. De portier van de bioscoop, een zekere William Reilly, die ervoor te zorgen had, dat niemand vóór elf uur naar binnen kwam, kreeg medelijden met de bejaarde dame Hij loodste haar telkens de vestibule in en een van de vrouwelijke bedienden, juffrouw Rosalie, bracht haar dan in de nog donkere bioscoopzaal, zodat zij daar vóór alle andere bezoekers zat. Dit spelletje herhaalde zich ruim zes jaren lang iedere week.

Totdat op een keer Reilly zijn ontslag nam, omdat hij een radiohandel overnam in Philadelphia. Juffrouw Rosalie veranderde eveneens van betrekking. Zo drong het tot hen niet door, dat in juli 1937 de oude dame het theater niet meer bezocht En toen ze in de kranten lazen dat een zekere juffrouw Edna Margaret Elliot, een miljonaire, was overleden, dachten ze zonder twijfel geen van beiden aan die oude, sjofel geklede dame. En toch was dat dezelfde vrouw als de miljonaire. Dat bleek, toen men het testament opende, waarin zij haar gehele vermogen vermaakte aan Reilly en Rosalie In het testament stond ook, waaraan zij dit te danken hadden. De oude dame vermaakte haar geld aan het tweetal, „omdat zij de enige mensen zijn geweest, die zonder iets te weten van mijn rijkdom en zonder op een beloning te rekenen, vriendelijk en hulpvaardig jegens mij zijn geweest . ."

Al heel wat weken tevoren hadden aanplakbiljetten met koeien van letters laten weten, dat op die en die datum de wedstrijd om het wereldkampioenschap boksen zwaargewicht zou worden gehouden. Bovendien hadden de kranten er ook veel over geschreven. De wedstrijd zou gaan tussen de Engelsman Jack Johnson en de Amerikaanse neger Billy Lee. .

Het stadion was op die dag met mensen gevuld. Alle rangen waren uitverkocht. Het krioelde er van fotografen, verslaggevers en radioreporters. De entreekaarten kostten wel tien tot honderd dollar Rondom het stadion stonden tienduizend auto's. Het publiek wachtte vol ongeduld op het moment, dat de twee tegenstanders in de ring zouden verschijnen om elkaar volgens de regelen der bokskunst te bevechten. Maar Jack Johnson en Billy Lee kwamen niet. De spanning onder de aanwezigen nam zichtbaar en hoorbaar toe. Het publiek schreeuwde, floot, stampvoette en maakte zich verschrikkelijk kwaad.

Opeens klonk er een stem uit de luidsprekers:

„Dames en heren, u wordt verzocht nog een paar minuten geduld te hebben. De beide boksers zijn op het ogenblik niet te vinden. Zij zijn nog niet in hun kleedkamers aangekomen. De wedstrijd zal iets later beginnen

Hallo, hallo, daar wordt juist opgebeld! Nog even geduld!"

Een diepe stilte bleef boven het stadion hangen. De wedstrijd zou dan blijkbaar tóch nog plaatsvinden. De zestigduizend mensen wachtten met spanning. .

Even later klonk opnieuw de stem uit de luidsprekers:

„Dames en heren, wij moeten u tot onze spijt iets vervelends vertellen. Wij hoorden juist, dat de strijd niet kan doorgaan. De ontmoeting tussen Jack Johnson en Billy Lee moet helaas worden afgelast. De twee hebben vanmorgen hooglopende ruzie gekregen en willen nu niet met elkaar vechten."

DE VERVE

DOOR J. LOUWMAN

De houthakker woonde alleen in een groot bos in Scandinavië, in een oud vervallen hutje. Hoewel hij er geheel alleen woonde, had hij nooit last van de eenzaamheid. Daar moest hij te hard voor werken. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat was hij druk in de weer met het hakken van bomen. Wanneer hij 's avonds thuiskwam, moe en slaperig, gunde hij zich nauwelijks tijd om iets te eten. Na het armoedige maal viel hij als een blok neer op zijn bed en sliep onmiddellijk in. 's Morgens bij het opgaan van de zon verliet hij zijn hutje en ging weer hakken Zo werden de dagen tot weken, de weken tot maanden en de maanden tot jaren. Omdat hij het zo druk had, kreeg de houthakker geen tijd om over zijn lot na te denken. Die gelegenheid kwam pas later.

Op zekere dag was de houthakker bezig een reus van een boom om te kappen

Onophoudelijk liet hij de bijl op de stam neerkomen. Bij iedere slag drong de bijl dieper in het hout. Maar telkens als de bijl neerkwam, liet de boom een klaaglijk geluid horen dat als een angstkreet klonk De houthakker werkte echter gewoon verder. Op, neer, op, neer Hoog zwaaide hij de bijl in de lucht. Opeens verdween de bijl tot aan de steel in het binnenste van de boom Met moeite wrikte hij hem uit de ontstane opening. De boom was hol

Dat hij daar niet eerder iets van gemerkt had! Hij zag iets blinken in de holte. Voorzichtig stak hij zijn hand in de opening en haalde er een metalen kokertje uit Hij schudde het heen en weer bij zijn oor en hoorde iets rammelen Toen klonk er een stemmetje

„Au, au Laat me eruit."

Verbaasd bekeek de houthakker het kokertje. Weer schudde hij het heen en weer. En weer klonk het stemmetje.

„Laat me eruit. Laat me er alsjeblieft uit."

Dat komt uit het kokertje, dacht de houthakker

Hij trok er met beide handen aan. Het was alsof het in tweeën brak. Uit de ene helft klom een heel klein kereltje naar buiten.

„Eindelijk," zuchtte het. „Dank je wel, goeie man."

De houthakker staarde het kereltje verbaasd aan.

„Waar kom jij vandaan?" vroeg hij.

„Uit het kokertje," zei het kereltje eigenwijs

„Ja maar, hoe ben je erin gekomen?"

„Dat doet er niet toe," zei het mannetje. „Je hebt in ieder geval een goede daad gedaan en daarvoor zal ik je belonen. Je bent houthakker, hè?"

De houthakker knikte

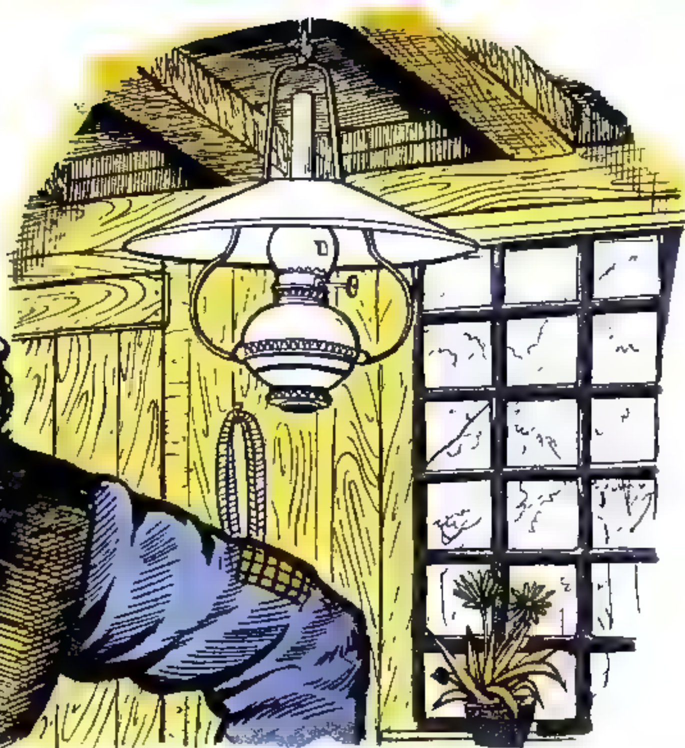
„Goed, ik zal je een wonderbijl geven Dan hoef je nooit meer te werken."

Het mannetje hief zijn handjes in de lucht, zwaaide ermee en mompelde een paar vreemde woorden.

Plotseling was het ene deel van het kokertje veranderd in een bijl.

„Ziezo," zei het mannetje, „deze bijl knapt al het werk voor je op. Je stuurt hem 's morgens maar de deur uit. Hij hakt vlugger dan een mens en 's avonds komt hij als een gehoorzame hond bij je terug."

LENDE GAST

„Zeg, heb je niets te eten voor me?" liet hij erop volgen, „Ik rammel van de honger."

„Ja, ik heb nog wel wat in mijn hut."

„Waar wachten we dan op? Laat die bijl maar los."

De houthakker deed wat hem gezegd was. De bijl viel niet op de grond, zoals hij verwacht had, maar zweefde naar de boom en begon het werk van de houthakker te voltooien. Het was alsof hij door onzichtbare handen werd bestuurd. De houthakker keek sprakeloos toe.

„Nou, komt er nog wat van?" zei het mannetje ongeduldig.

De houthakker begaf zich met het kereltje op zijn hand naar zijn hut, nog af en toe omkijkend naar de bijl, die achter zijn rug rustig doorwerkte.

In het hutje gekomen zette hij het ventje op tafel, haalde een brood uit de kast en begon het te snijden.

Onderwijl keek het kereltje de kamer rond.

„Het is hier ongezellig."

De houthakker keek van zijn werk op.

„Ja, ik heb nooit tijd gehad om alles te onderhouden."

„O."

De blikken van het kereltje dwaalden verder.

„Zeg, hoe heet je eigenlijk?" vroeg de houthakker, want dat was hij helemaal vergeten te vragen.

„Ik? Ik heet Verveling."

„Verveling? Wat een rare naam."

„Vind je? Ik niet."

Verveling? Waar heb ik die naam toch meer gehoord? dacht de houthakker.

Hij schoof het kereltje een bord met een in kleine stukjes gesneden boterham toe. Hij begon er gulzig van te eten. Toen het op was, streek hij met zijn handen over zijn buik en sprak.

„Zo, dat hebben we weer gehad. Ik denk, dat ik de omgeving maar eens ga verkennen. Zet me even op de grond, wil je?"

De houthakker zette het kereltje op de grond. Dit stak zijn hand groetend op en verdween door de deur naar buiten.

„Kom," sprak de houthakker, „ik denk, dat ik de boel hier maar eens ga opknappen, nu de bijl voor me werkt."

Hij zaagde een stam tot planken en begon de hut te repareren. Na een paar dagen zag het er keurig uit. Hij had er een nieuwe deur ingezet en de spleten in het dak gestopt, zodat het niet meer inregende. Hij begon steeds meer plezier in het leven te krijgen. Het was zoals het mannetje gezegd had. 's Morgens stuurde hij de bijl weg, die na de hele dag gehakt te hebben, 's avonds weer vanzelf terugkeerde.

Toen hij klaar was met zijn hut, begon hij zijn kleren te herstellen. Hij had er al die tijd, dat hij in het hutje woonde, geen kans voor gezien. Hij begon zijn sokken te stoppen. Er stond een mand vol. Hij zette lappen op de gaten in zijn broek en zijn hemden. In al die dagen zag hij het kereltje niet.

Toen alle huishoudelijke karweitjes achter de rug waren, dacht hij: Ziezo, dat hoef ik de eerste maanden niet weer te doen. Nu kan ik mooi de oude boeken eens lezen die ik hier nog heb staan.

Hij installeerde zich in zijn stoel bij het raam. Hij sloeg zijn boek open en begon te lezen.

Nauwelijks was hij halverwege de eerste bladzijde, of hij voelde iets aan zijn broek trekken. Hij staarde van zijn boek op de grond en zag Verveling.

„Nee maar," zei hij, „ben je er weer?"

„Zoals je ziet."

„Waar ben je al die tijd geweest?"

„Och, ik heb een beetje rondgezworven, maar er is hier niet veel te beleven."

Het mannetje klom langs de broekspijp van de houthakker omhoog en ging op het opengeslagen boek zitten.

„Ik ben aan 't lezen."

„Dat merk ik."

„Ga dan ergens anders zitten."

„Waarom? Ik zit hier best."

Gelaten liet de houthakker het kereltje zitten.

Even was het stil.

Opeens zei het kereltje.

„Zet me even op de grond."

De houthakker deed dat. Hij verdiepte zich weer in zijn boek.

„Ik heb honger."

Zuchtend legde de houthakker het boek neer en ging brood snijden.

Hij schoof het mannetje het eten toe en ging weer zitten. Hij pakte het boek weer op, maar het mannetje zei met volle mond:

„Heb je nog wat te drinken?"

De houthakker deed of hij het niet hoorde.

„Ik vroeg of je nog wat te drinken hebt."

Zachtjes in zichzelf mopperend ging de houthakker thee zetten.

Even later had het mannetje een schoteltje voor zich staan. De houthakker ging weer verder met lezen.

„Weet je, dat het onbehoorlijk is te gaan zitten lezen, als er visite is?"

De houthakker klapte het boek dicht.

Het kereltje knikte goedkeurend.

Zo ging het alle volgende dagen. Telkens als de houthakker wilde gaan lezen, belette het mannetje hem dit op alle mogelijke manieren. Op het laatst begon het de houthakker te vervelen. Hij had niets meer om handen. Hij hoefde niet te hakken. Het hutje was in orde. Zijn kleren sleten bijna niet. Hij hing maar wat rond. Zelfs in bed week de verveling niet voor de slaap. Urenlang lag hij wakker. Als hij even insliep, werd hij weer gewekt door het mannetje, dat plotseling weer iets wilde eten of drinken.

Ten einde raad besloot de houthakker weer zelf te gaan hakken, maar hij kreeg er de kans niet voor. Elke keer glipte de bijl hem uit de handen en begon ergens anders te hakken. Het mannetje stond hem op een afstand uit te lachen.

Toen begreep de houthakker wat het mannetje kwam doen en waarom hij in het kokertje gestopt was. Hij besloot zo spoedig mogelijk iets te doen om van hem af te komen.

Hij probeerde allerlei middeltjes. Hij bracht het kereltje een heel eind het bos in en liet het daar aan zijn lot over, maar een paar uur later stapte het weer het hutje binnen.

Toen het mannetje weer eens op zijn boek zat, sloeg hij het met een klap dicht, maar het ventje was juist bijtijds op zijn schoot gesprongen.

Hij probeerde het door de gootsteen te spoelen, maar het wist zich aan het rooster vast te klemmen. Hij raakte zijn vervelende gast niet kwijt.

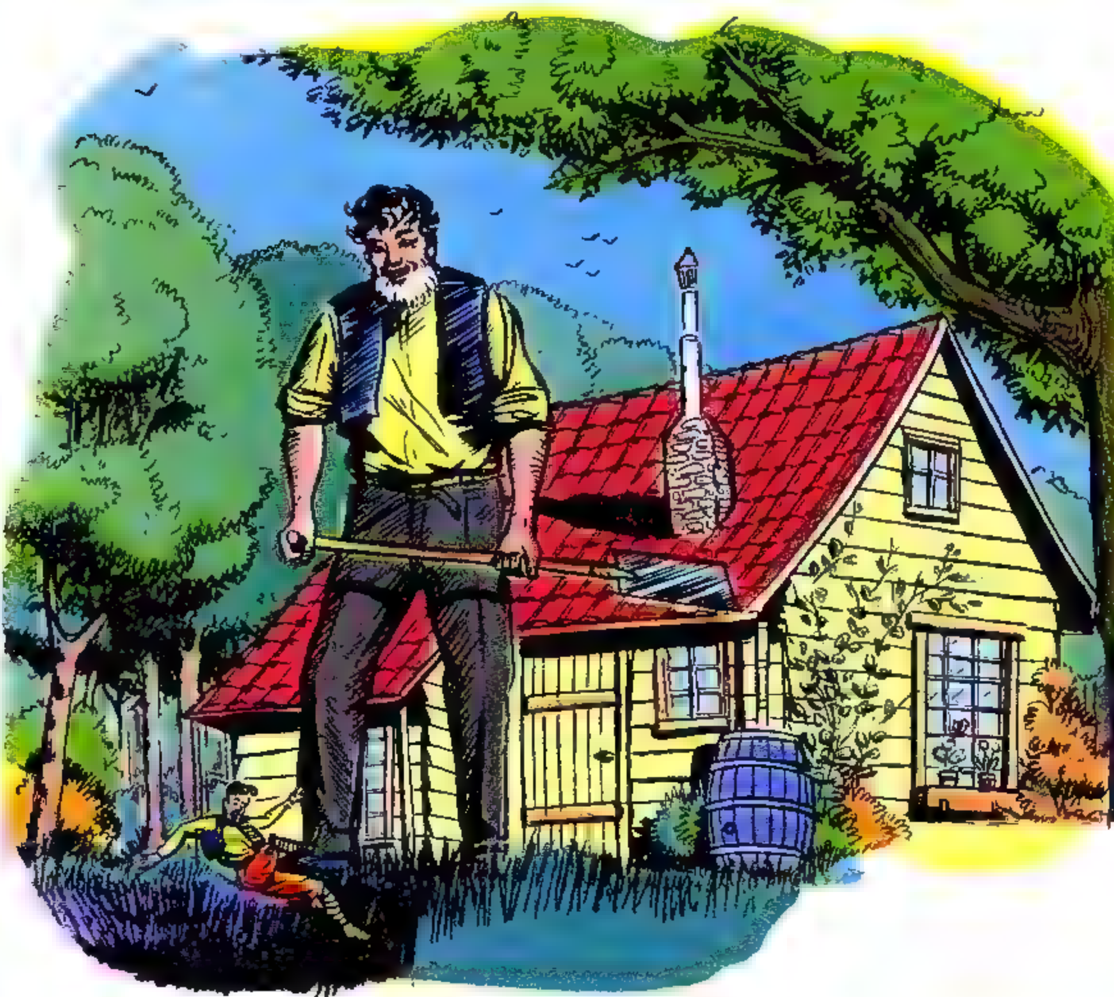
Hij probeerde het onder de voet te lopen, maar het mannetje was hem telkens te vlug af.

De houthakker begreep, dat hij de zaak anders moest aanpakken. Opeens kreeg hij een helder idee. Hij moest het mannetje diep onder de grond begraven. Daar zou het niemand meer kwaad kunnen doen. Maar als het hem aan het werk zou zien, zou het hem weer proberen af te leiden. Wat moest hij doen?

Hij stopte een paar watjes in zijn oren, pakte zijn schop en ging buiten het hutje een kuil graven. Het mannetje had het dadelijk in de gaten. Hij begon voor de houthakker luid protesterend heen en weer te springen. Gelukkig hoorde deze niets van wat hij zei. Hij groef onverstoorbaar verder. De kuil werd dieper en dieper. Het mannetje maakte steeds wildere sprongen. Plotseling brokkelde het randje af, waarop het stond.

Het mannetje slaakte een woeste kreet en stortte naar beneden. Als een razende begon de houthakker de kuil dicht te werpen.

Die avond keerde de wonderbol niet terug. De volgende morgen verliet de houthakker zijn hut met zijn eigen bijl weer over de schouder. Hij voelde zich tevreden gestemd. Hij zou niet meer door Verveling geplaagd worden.

Het mannetje slaakte een woeste kreet en stortte naar beneden.

AVONTUUR IN DE NATUUR

DE WRAAK VAN DE BOSUIL

De merel had zich dikgegeten aan malse regenwormen. Voldaan en tevreden vloog hij in een beuk, schraapte zijn keel er wilde het hoogste lied aanheffen. Toen ontdekte hij de uil. De merel stoof weg, luidkeels schetterend van hevige schrik. Andere merels gaven antwoord. Mezen en vinken kwetterden opgewonden. Gaaien krijsten moord en brand. Intussen had de bosuil geen vin verroerd. Hij drukte zich dicht tegen de stam. Zijn bolle zwarte ogen staarden somber naar de merel, die moed vatte en weer dichterbij kwam, scheldend en tierend van je welste. Er kwam een tweede merel te hulp. Nu werd het de uil te bar. Hij koos de wijste partij, breidde zijn lange vleugels uit en verdween, nog een heel stuk begeleid door zijn plaaggeesten. Hij vloog echter niet te ver uit de buurt van de holle boomstam waarin het wijfje over de jongen waakte. Die zaten tenminste beschermd tegen overlast van opdringerige zangvogels die een uil overdag het leven zuur maken. Ze verjoegen de mooiste dagdromen en verstoorden de rust van de uil.

Gelukkig bleven de bosuil verdere plagerijen bespaard. Tevreden zag hij dat de regenachtige dag bijna om was. In het donker voelde de uil zich het meest op zijn gemak. Hij draaide zich om op zijn tak, strekte een voor een zijn vleugels en sperde zijn bek open. „Oe-hoe!" Zijn stem galmde droevig door het stille bos. Druppels vielen geheimzinnig tikkend van de glimmende takken. De uil zweefde zonder geluid omlaag. Hij bracht een kort bezoek aan de boomstam. De jongen krijsten hongerig toen zij zijn scherpe nagels op de rand van het vliegaat hoorden. Dat deed hem vlug omkeren om op jacht te gaan. Nauwelijks hoorbaar vloog hij door het bos. Hij haastte zich naar de plek waar hij een muis hoorde piepen. Hij zette zich op een tak, keek, luisterde en wachtte. Daar kwam de muis te voorschijn! Als een pijl uit een boog schoot de uil naar de grond, maar zijn klauwen raakten alleen mos en dor blad. De jacht ging verder. De luidruchtig snuivende egel liet hij met rust. Ook naar de schichtige haas keek hij niet. Maar het dichte eikenbosje lokte hem aan. Hier overnachtten veel vogeltjes. En wanneer er een zich even verroerde . . . Zijn scherp gehoor ving het zwakke geluid van een vogeltje op, dat even piepte in zijn slaap. Daar! Het scherpe uileoog ontdekte de prooi. Lange harige klauwen sloegen toe. In de diepe stilte die volgde op een rauw gekerm, vloog de uil terug naar zijn nest. Een merel droeg hij mee . . .

VOORZETPUZZEL

TUITEN
REKKEN
FLUISTEREN
OPPEREN
ROESTEN
LETTEN
VERZETTEN
WINKELEN

Dit zijn acht werkwoorden en het aardige is, dat als je er één letter vóórzet, het allemaal werkwoorden blijven, maar met een heel andere betekenis.

Omschrijvingen heb je niet nodig, want je kunt telkens maar op één manier een ander goed werkwoord maken.

Je probeert dus net zo lang, tot je de goede letter gevonden hebt.

Als je klaar bent, moeten de nieuwe beginletters van boven naar beneden gelezen een woord vormen, dat de betekenis heeft van: middagmaal.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordpuzzel

ELK VOGELTJE ZINGT ZOALS HET GEBEKT IS

Dubbelwoorden

1 ZEIL is een vloerbedekking, maar ook een deel van een bepaald schip.
2 VORST is een koning of een keizer, maar ook koude beneden het vriespunt.
3 IRIS is een bloem, maar ook een deel van de oogappel.
4 TRAP is een soort ladder, maar ook een schop met de voet.
5 BIJ is een insekt, maar ook een voorzetsel.

Visitekaartje

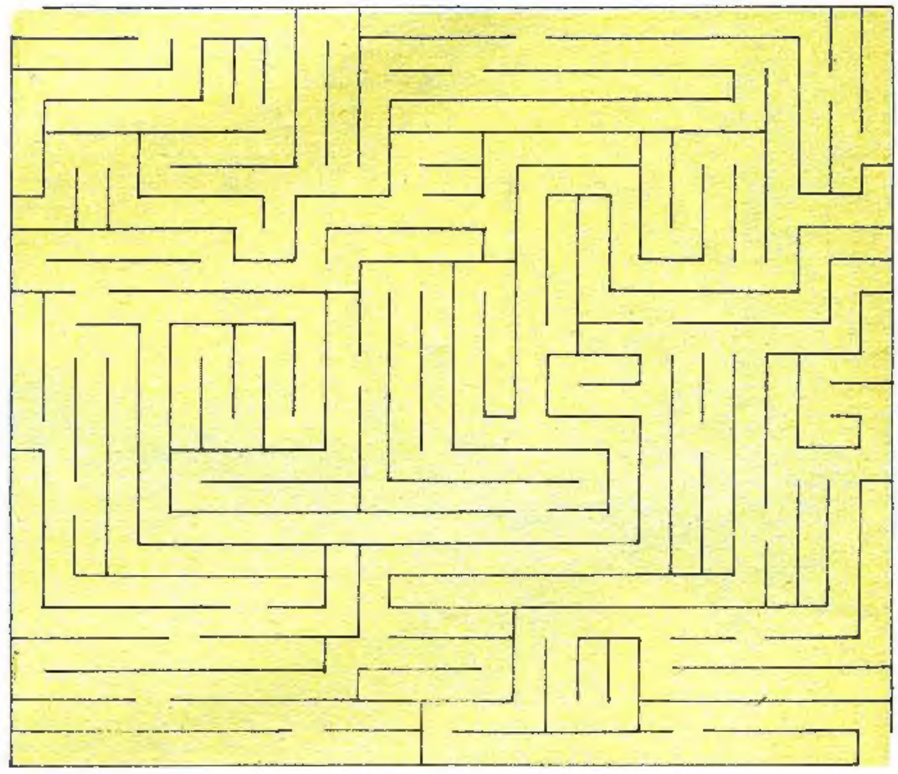
BOEKBINDER

Zoek de letter

K	O	M	F	O	O	R	
P	A	P	A	V	E	R	De middelste
A	R	A	B	I	E	R	letters vormen
B	E	N	E	P	E	N	het woord
B	E	S	L	U	I	T	FABEL

DOOLHOFPUZZEL

Hektor, die aan het begin van de doolhof staat, ruikt de kluif al, die aan het einde ligt. Hoe moet Hektor lopen om de kluif te bemachtigen?

ZOEK DE LETTER

TA	AK
ST	AM
KL	IT
BR	ES
RA	AR
ST	IL
KO	EL
ST	OM
KO	ST

De opgave is: van deze negen woorden andere te maken door er één letter tussen te zetten. Je hebt geen verdere aanduiding van de nieuwe woorden nodig, want je kunt telkens maar op één manier een goed woord maken. Alleen van het laatste woord kun je er twee maken, maar als je zover bent, weet je wel, welke letter bedoeld wordt. De gevonden middelste letters vormen namelijk ook een woord. Het is een naam, die de meeste mannen korte tijd in hun leven dragen.

RAADSEL

Een woonschip moet je zoeken van drie letters:

Het is een soort van boerderij, die varen kan.

Zet je een b ervoor, dat is nu juist zo aardig, dan blijft het toch een schip: een zeilschip wordt het dan.

Met p ervoor: een plaats waar je kunt spelen

Of netjes wandelen op de paden tussen 't groen.

Met h is het een werktuig, dat de tuinman Vooral gebruiken moet in 't herfstseizoen.

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

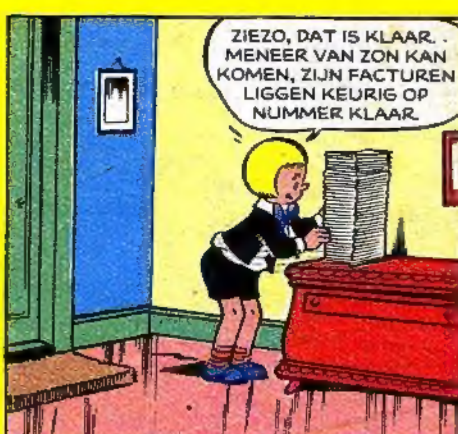

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.